

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

— Benimki hukukçu... Se-
ninki neci?
— Benimki de yuhcu!

Amir

YILIN
İLK
ÇEKİLİŞİ
İÇİN
SON
PARA
YATIRMA
GÜNÜ

4

HAZİRAN

ACELE
EDİNİZ

12 Milyon liralık ikramiyelerin
ilk çekilişinde:

- 50 Apartman Dairesi • 5 adet 100.000 lira
- 50 adet 10.000 lira • 100 adet 5.000 lira
- 500 adet 1.000 lira ve ayrıca
zengin para ikramiyeleri...

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 4331—104)

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 23 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 1 Haziran 1966

Türkiye, Amerika, Kıbrıs

KIBRIS'ta yayınlanan Bozkurt gazetesinde beni ilgilendiren bir yazı çıkmış. Yeşil adadaki bir okurum kesip bana göndermek lütfunda bulundu. Okudum. Kalemime karşı gösterilen sevgi, yaşma karşı gösterilen saygı, daha yazının başlığından başlıyor: «Ortaç'ın kılıç kalemi»... Başlık bu. Altındaki imza, Ahmet Tolgay.

Sayın Tolgay'a, Bozkurt'ta yer vermesi ricası ile özel bir mektup gönderecektim. Ama, seçkin düşünürümüz Doğan Avcıoğlu, dergisinin savunduğu ideolojiye uygun görüldüğü için, bu yazıyı Yön'e aktarmış. Şimdi, Kıbrıs çerçevesinden çıkmış, büyük vatan sınırları içine girmiş. Artık cevabımı bir mektup zarfının içine kapatamam. Açık konuşacağım.

Önce, sayın Ahmet Tolgay'ın yazısındaki ana düşünceleri, kendi kelimeleri ile özetliyerek okuyucularımıza vereyim. Yazı şöyle başlıyor:

«Akbaba, iki haftadan beri Kıbrıs'taki Türk evlerine bir tutam hüznün, bir tutam zehir halinde giriyor.»

Demek bu yaralı kardeşlerimiz, çektikleri acı, katlandıkları mihnet azmı gibi, bir de ben, Akbaba ile azıcık neşe, azıcık tebessüm, azıcık teselli vereceğime, hüznün gönderiyor, zehir sunuyordum! Neden mi?.. Yine sayın Tolgay'ın kelimeleri ile suçumu açıklayım:

«Üstad Yusuf Ziya Ortaç, o kudretli, o kılıç gibi keskin kalemi ile, iki haftadan beri Amerika'nın kuruculuğunu yüklenmiş...»

«Muhterem üstadımızın bize, Kıbrıs Türklerine karşı doğrudan doğruya kırıcı bir sesleniş yok... Kaldı ki, biz onun devamı için yazdığı ateş gibi satırları da unutmuş değiliz.»

Öyle ise suçum nedir?.. Birkaç satır daha okuyunca anladım ki, suçum şudur: Ben, İstanbul'u ziyaret gelmiş dost ve müttefik Amerikan filosuna «Go Home» diye bağırın, misafirlerimiz denizcilerin suratlarına tüküren Türk gençliğini kinimmişim.

Sayın Ahmet Tolgay, yüreği acılarıyla yüklü, suçlamasına devam ediyor:

«Amerika, Türk ulusunun yüce vicdanında mahkûm olmuştur. Yusuf Ziya Ortaç'ın kudretli kalemi bile bu tanrısal mahkûmiyeti bozamaz. O kılıç kalemin avukatlığı bile, Amerika'yı vicdanımızın zincirlerinden kurtarıp kalbimizin tahına oturtamaz.»

Sayın yazar, gönüllerimizdeki acıdan aldığı büyük güçle, benim yazımda bulduğunu sandığı zayıflıklara şöyle yükleniyor:

«Amerikalılara neden tükürememişiz, biliyor musunuz? Çünkü daha geçenlerde hava ordumuzu yirmibir yeni uçakla güçlendirmişler.»

«Çünkü misafir gemiciler üç gün üç gece İstanbul lokantalarını doldurmuşlar... Sabahtan akşama kadar Kapalıçarşı'nın yüzünü güldürmüşler.»

Sayın Tolgay, yazısının sonuna doğru soruyor:

«Hem bizim Amerika ile olan ilişkilerimizin geçmişi nedir ki?»

«Amerika ile ancak İkinci Dünya Savaşından sonra müttefik olabildik...»

Kıbrıs'lı meslekdaşımın, satırları damar damar atan yüksek ateşli yazısı şöyle bitiyor:

«Bu günahkâr mahkûm, şehitlerimizin kanı, yetimlerinin ve dulhalarının göz yaşları ile lekelenmiştir. Ortaç'ın kılıç kalemi, bu lekeleri sıyrıp atmaya yetmez.»

«Türkün onuru ile oynayan bu günahkâr filo değil miydi?.. Kıbrıs Türkünün haksız yere döktülen kanından bu günahkâr filo sorumludur...»

Şimdi konuşma sırası bende: Boğaz sularına bir yabancı filo geliyor.

Bu filo Birinci Dünya Savaşı sonunda Dolmabahçe Sarayı önünde demirleyen düşman filosu değildir. Toplarının çelik gözleri, Süleymaniye'nin minarelerine, Karacaahmetin selvilerine değil, Karadenize bakıyor. Bu filo, benim dostum, benim müttefikim. Yarın, Türklüğü dünya haritasından silmeyi hayal edenlere karşı benimle yan yana, benimle omuz omuza...

İkinci Dünya Savaşından, ateşte döğülmüş kılıç gibi çıkan Stalin'e uzattığımız dost elini, nasıl parmaklarımız yanarak çekti, bilirsiniz. Bu, Shakespeare'in dili ile bizim için «Varolmak, yahut yok olmak» dır! Truman, Türklere yönecek bir saldırının Amerika'ya saldırı sayılacağını söylediği gün, yüz yılların çöküş tarihini bilenler, göğüslerine sığmayan bir «ooooh» çektiler.

Burada kerrat cetveli hakikatlerini yazmaktan utanırım: Beş kere beşin yirmibeş ettiği tartışılmaz. Tek başına yaşanmayan bir çağda olduğumuzu bilmeyen var mı? Hele coğrafya o devleti bizim yaşadığımız bölgeye oturtmuşsa...

Amerika, Türkiye'nin büyük kader dostudur.

İki türklük var yeryüzünde: Biri, sınırlarını Atatürk'ün çizdiği Türkiye türklüğü, öbürü sınır dışındaki Türklük... Birinciler, vatandaşlarımızdır. İkinciler, ırkdaşlarımız. Onların mutluluğu, hepimizin mutluluğudur elbet.

Yalnız, konumuzun duygu çemberinden çıkıp, serin kafa ile düşünelim: Sınırdışı Türklük, yalnız Kıbrıs'taki kardeşlerimiz midir?

Bulgaristan Türklüğü, Türk değil mi? Batı Trakya Türklüğü, Türk değil mi? Musul Türklüğü, Kerkük Türklüğü, Türk değil mi? Kazan Türklüğü, Azerbaycan Türklüğü, Türkistan Türklüğü, Türk değil mi?

Toplamı, Türkiye türklüklerinin sayısını aşan bu büyük Türklüğün acı kaderini düşünüyor muyuz?.. Düşünebiliyor muyuz?..

Bu, yirminci yüzyılın sonunda bir masal kahramanlığı yaratan Kıbrıs Türklüklerini düşünmiyelim anlamına gelmez. Benim göğsümde öyle bir taş yük yok. Ama, öfke, politika değildir.

Yeryüzü türklüğünün, özgür, bağımsız bir tek kalesi kaldı: Türkiye... Onun varlığı, onun şerefi, onun bütünlüğü, gözü dönmüş bir politika ile ateşe atılamaz.

Akdenizde tutuşacak bir yangının kıvılcımları nerelere düşer, alevleri nerelere kol atar, belli değil.

Amerika'nın istemediği, Amerika'nın korktuğu, Amerika'nın önlediği bu... Belki de Makaryos'un Sovyetleri yardıma çağıracağı böyle bir yangın!

Sayın Ahmet Tolgay, eşi az bulunur o efendi olgunluğuna yakışmayan bir oyunla, benim, lokantaları doldurdıkları, Kapalıçarşısı sevinç dirdikleri için, Türk gençliğinin, Amerikalıların yüzlerine tüküremeyeceğini yazdığını söylüyor.

Bir kere, dengesiz birkaç ağır, sorumsuz birkaç çocuk neden Türk gençliği olsun?.. Sonra benim o sözlerim, misafirlik günlerinin daracık çerçevesi içinde dokunulup geçilen bir piyasa hareketidir. Türkiye — Amerika dostluğunu bir tabak pilavla bir gümüş bilezikle mi arıyacağız?

Yirmibir uçak, büyük müttefikimizin Türk ordusuna son yardımı olduğu için yazdım. Bu bile küçümenecek şey değildir ama, Türk askerinin destan olmuş kahramanlığı,

tarih olmuş savaşçılığı dışında, kendi gücümüzle yapıp Millî Savunma emrine verebileceğimiz, karada, havada ve denizde hangi silâhlar var söyler misiniz? Tank mı? Uçak mı? Denizaltı mı?..

Haaa, Amerika bu silâhların Kıbrıs'ta kullanılmasını önliyoruz. Büyük Türk vatanının mutluluğu, özgürlüğü, sağlığı, varlığı adına — yüreğimiz kan ağlayarak — başımızı hüznle eğer, susarız.

Söyler misiniz bana: Son olayların dürtmesi ile gözlerini Eshab-ı Kehf uykusundan açan devlet adamlarımız, yıllar yılı Kıbrıs türklüğünü düşünmüşler midir?.. Onu çoğaltacağımıza, onu toprağına mihlayacağımıza, onu kültürce, ticaretçe, tarımdan zenginleştireceğimize, kafa mızdan da sildik, gönlümüzden de...

Azala azala seksenbin kişi kalışlarına seyirci bile olmadan... Çoğala çoğala yüzelli bin kişi olmaları na çalışsaydık, bugün haklarımızı savunmak, daha ne kadar kolaylaşırdı, ne kadar...

Anneleri, çocukları boğazlattırarak meşruluğunu yitiren bir çete başına, biz notalar göndererek onu Cumhurbaşkanı tanıdık! Neden kendi suçumuzu, kendi gaffetimizi Amerika'ya yüklüyoruz?

Sayın Tolgay: «Amerika ile ancak İkinci Dünya Savaşından sonra müttefik olabildik» diyor.

İki cephele yeni bir dünya, ancak İkinci Dünya Savaşından sonra kurulmuştur da ondan...

Ama, suratına tükürdüğümüz bu yeni dostu karşı, tepemizde yüzyılların iştahı sönmemiş bir düşmanı var ki, nedense üzerine toz konulmamayı kutsal bir ödev sayıyoruz.

Benim Amerika dostluğuma gelince:

«Ayda kaç bin dolar alıyorsun?» diye sahte imza ve sahte adres arkasından havlayan yangın yeri köpeklerine haber vereyim:

Gelmiş geçmiş Amerika elçilerinden hiçbirini tanımam. Gelmiş geçmiş Amerika konsoloslarından hiçbirini tanımam. Gelmiş geçmiş Amerika Basın Ataşelerinden hiçbirini tanımam.

Ama ben Amerika dostuyum: Eğilmeden, küçülmeden, eşitlik içinde Amerika dostu...

Tanrı, son Türk vatanını korusun.

Yusuf Ziya ORTAÇ

kayıp MAKİNALAR

Adnan Veli

GECENİN saat üçü olmuştu. Behice Hanımın gözüne uyku girmiyordu bir türlü. Meral'i merak ediyordu. Kızın, bu saatlere kadar dışarıda kaldığı, hiç olmamıştı. Ara sıra arkadaşlarıyla sinemaya, ya da çaya filân gittiği zamanlar, geç geldiği oluyordu. Ama şimdiye kadar, saat on ikiyi hiç geçirmemişti. Kadının aklına türlü şüpheler geliyor, kızının bir kazaya uğramasından endişeleniyordu.

İşığı söndürmüş, pencerenin yanına oturmuş, sokaktan gelen geçeni kolluyor, bir ayak sesi duyunca hemen irkiliyor, ama, her geçen dakikada, biraz daha üzüntüye sürükleniyordu.

Kız, bundan yedi ay kadar önce, bir İnşaat şirketinin muhasebesine daktilo olarak girmişti. Fena para da almıyordu. Gelgelelim, oldukça mazbut, kapalı bir terbiye geleneğine göre yetişmiş olan Meral'de, son zamanlarda bazı değişimler belliydi. Söz gelişi, eskiden bir hanım hanımcık olan kızda şimdi bir moda düşkünlüğü, bir dans merakı baş gösterdi.

Aslında bir genç kızda Beatles, Animals, ya da Cliff Richard hayranlığı başlayınca, onu, danslı, içkili toplantılar, başında kavalık yelleri esen delikanlılarla romantik piknikler, daha sonra da, aşk konusunda çeşitli tartışmalar kovalardı. Bunun sonu da, ister istemez seks oyunlarına varıyordu.

Behice Hanım, Meral'deki değişmeyi, böyle bir bilinçle kavrayamamasına rağmen, pek de iyiye işaret saymıyordu. Kız, yirmi bir yaşına gelmiş, bir sefer nişanlanıp ayrılmış ve çalışarak hayatını kaza-

nır duruma girmiş bulunduğu için, nasihatini kâr edeceği çağı da aşmıştı. Ama eninde sonunda «Kızını döğmeyen dizini döğ» sözü, gelip yerleşmişti Behice Hanımın zihnine..

Bir sigara daha yaktı. Köşedeki elektrik lâmbasının bulanık ışığında, iki kedinin birbirlerine karşı mırıldanmaları, kuşkulu kadını, elinde olmayan bir çağrışımla, daha kötü düşüncelere sürükledi. Meral'in bir kazaya uğramasındansa, aşkın, o yaştakileri kolaycılık içine çeken çukuruna yuvarlanması, daha yumuşak bir tasa halinde görünmekle beraber, kadını gene de korkutur olmuştur.

Sırtında boş güğümlerle ve sahibi ile, bir sütçü beygri geçti kapının önünden. Behice hanım, konsolun üstündeki saate, bir daha gözlemini çevirdi. Dörde geliyordu saat..

Tekbirler, dualar birbirini kovaladı. Minder üstündeki sigara tablası yarı yarıya izmaritle dolmuştu. Biraz sonra da şafak söktü. Ortalık ağarmıya yüz tutarken, tek tük gelip geçenler de oluyordu. Bitişik arsadaki kümeden horoz sesleri gelirken, Behice Hanım, bir otomobilin homurtularını duyar gibi oldu. Hemen camı açıp başını dışarıya uzattı. Evet, köşe başında bir taksi durmuştu. Meral'in indiğini gördü, taksiden.. O vakit yüreği, sebebi belirsiz bir önsezinin üzüntüsü yanında, sebebi belirli bir memnunluğun ürpertileriyle doldu.

Kız, sanki yağmur yağmış da, sulara basmak istemiyormuş gibi, taştan taşa sekerek, hızlı adımlarla eve yaklaştı. Behice Hanım pencereden bakıyordu. Bir ara göz göze

geldiler. Kadın, başını öne arkaya sallıyarak:

— Aferin! dedi.

Meral, hiç cevap vermedi. Sokak kapısının anahtarını önceden çıkarmıştı çantasından.. Kapıyı açıp girdi. Behice Hanım, pencereyi kapamış, üzüntülü bir rahatlıkla, minder üstünde oturuyordu. Meral odadan içeriye girdi. Hiçbir şey söylemeden, çantasını konsolun üstüne bıraktı. Kadın sordu:

— Kız! Ne yaptın bu saate kadar?

Öteki, fütursuz cevap verdi:

— Hiç!

Hiç olamazdı elbet.. Bir genç kız için, bütün bir gecenin saatleri, hiç uğruna geçmezdi. Ömrünün ilk gecesini, annesinden habersiz ve izinsiz olarak dışarıda geçirmiş olan genç kızların en haklı yalanları, böyle gecelerin bitiminden önce, tekmil incelikleriyle hazırlanır ve inanmayacağı biline biline, anneye sunulur. Bu, tabiatla insanın, bir genç kız fiziğindeki faydasız mücadelesinin değişmez kuralıdır.

Behice Hanım parladı bu sefer:

— Neredeydin? Cevap ver, dedi.

Meral, her öfkeye, her hışma önceden razı olmuş bir psikoloji içinde gülümsemiye çalıştı:

— Dairededim.

— Dairde miydin? Bakışlarını niye benden kaçırıyorsun? Daire olur mu bu saate kadar?

Kız, durdu. Kendi haksızlığını ilk anda teslim etmemek kararıyla:

— Evet, dedi. Dairededim.

— Ne yaptın bu saate kadar dairede?

Meral gene durdu. İnandırıcı olmayacağını bile bile, inandırıcı olmak istiyordu annesine karşı. Be-

hice Hanım da, İnanmamak İhtiyacıydı. Bu ihtiyaç, kızını sabahlara kadar pencerede beklemekten doğan ıstırapın, çabucak giderilmesi korkusundan doğuyordu. Ama, sonra, kestirmeden gitmek istedi. Hemen yerinden kalktı. Perdeleri iyice kapadı. Yatak odasının ışığını yakarak:

— Gel buraya, dedi. Çıkar bakalım elbiselerini!

Meral bir tuhaf oldu. Bu sözün anlamını, çabuk kavrayamadığı için, şaşırды biraz. Kadın ekledi:

— Haydi haydi, dedi. Nasılsa elbise ile yatacak değilsin. Soyun bakalım!

Kız, kalender görünmeye çalışarak:

— Ne olacak? dedi.

— Soyun da, vücudünü göreyim bir kere.

— Soyunurum elbette.. Ama, güceniyorum sana anne...

— Ben senin vücudünü göreyim de, sen gene bana gücen!

Meral, hemen blüzünü çıkardı. Eteğini çözüp, dizlerinden aşağı kaydırdı. Annesinin bakışlarına açtığı vücudünü, kendisi de aynadan görmeye, özellikle dikkat etti.

Kadın, kızın yanına gelmişti. Gözlerini hafifçe büzerek, Meral'in vücudünü incelemeye koyuldu. Ve tam sırtının kenarında, sırtı ile koltuk altının birleştiği yerde, bir morartı görünce irkildi. Yapmacık bir öfkeyle:

— Burana ne olmuş senin? dedi.

— Çarpıtmı anneciğim?

Bu cümledeki «anneciğim» sözünün yumuşaklığı, bir af dileme anlamına geliyordu besbelli..

— Peki, söyle bakalım bana. Bu saate kadar niye dairede kaldın?

Şimdi burada, önceden hazırlanan cevapları sunma sırası gelmişti:

— Bir ihbar olmuş bizim daire müdürüne, dedi.

— Ne ihbarı olmuş?

— Göya, iki tane daktilo makinesi, daireden dışarıya çıkarılmış.

— Eeee, sonra?

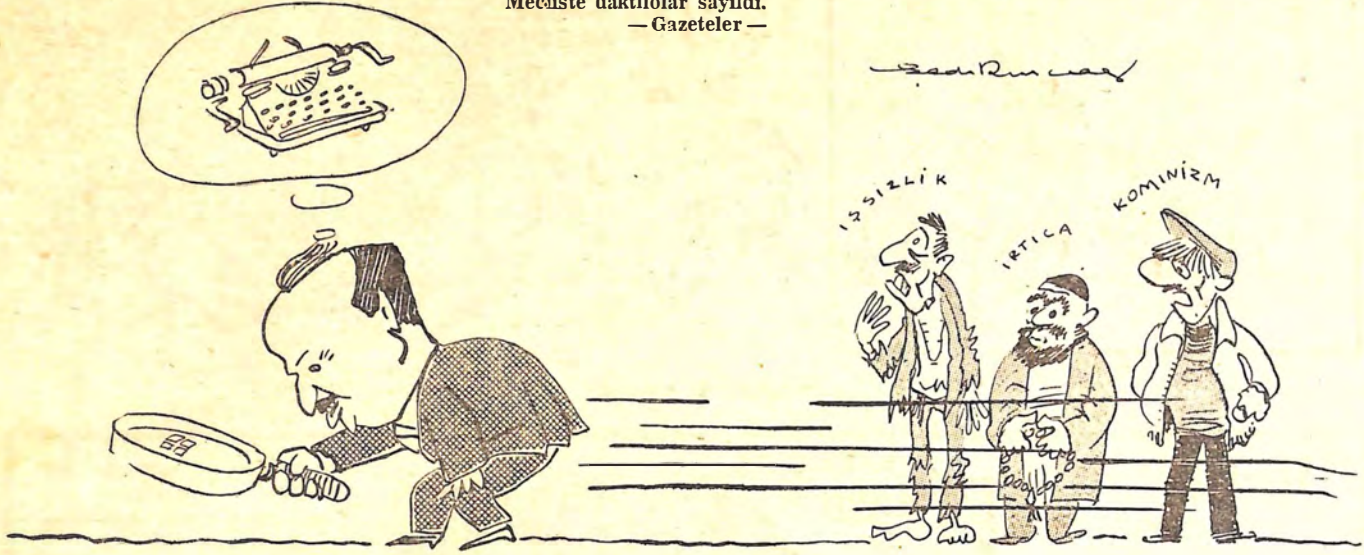
— Çıkarılmış mı, çıkarılmamış

İstanbul her an karanlıkta kalabilir... — Gazeteler —

Ankaralı — Sizin istikbalinizi karanlık görüyorum!

Mecliste daktilolar sayıldı.
—Gazeteler—

Ceymis Bond 007!

Hürriyet arzusu vurulmaz gеме,
Mihnete uğrarsan asla gam yeme,
Ne olacağım de, ne oldum deme!
Aklında bulunsun geceler gebe,
Her yeşil binayı zannetme türbe!
İçini görürsen edersin tövbe...

Kalplerde yaşıyor övgü şehveti,
Herkes beklemekte kelâm rüşveti,
Uzun ızahların şudur özeti:
Halkın istekleri atılmış dibe,
Siyaset binası bir yeşil türbe,
İçine girenler diyorlar: Tövbe!

Tövbeler!

Menfaat yelinden alanlar var yön,
Selâmet istersen gerçeklere dön!
Durup etrafına bakınma bön bön!
Bıkarısın oynarsan her gün körebe,
Dışardan gördüğün o yeşil türbe:
İçine girene ettirir tövbe!

Maksada emeksiz ermek isterler,
Meyva daha hamken dermek isterler,
Akılsızlar akıl vermek isterler!
Bizi sanıyorlar hâlâ talebe,
Yosun yeşiline diyorlar türbe!
İçine dalınca diyorlar tövbe!

Bu yıl da olmadı beklenen hasat,
Akıl piyasası şimdi pek kesat,
Palavra atmakta hepimiz üstat!
Kırk arşın atlıyan gitsin Halebe!
Kurbanlık ararsan baş vur celebe!
Biz bu tip yarışa etmişiz tövbe!..

Salâhattin KUTLU

mı? Onu anlamak için arama yaptılar dairede.

— Kim yaptı?

— Daire Müdürü yaptı. Akşamın paydos saatinde, bütün kapılar kapandı. Kapılara odacıları dikmişler. Hiç kimse, ne içeri girebiliyor, ne de dışarı çıkabiliyor.

— Eee, sonra?

— Sonra anneciğim, başladılar kayıp daktiloları aramaya.. Dolaplar açıldı, çekmeceler açıldı, kâğıt sepetlerine bakıldı. Abajurların içi yoklandı. Kopye kâğıtlarının arasına bakıldı. Sigara tablalarının içi arandı. Yok, yok, yok...

— Bulunamadı mı daktilo makineleri?

— Bulunamadı.

— Pekiy, sonra ne oldu, onu anlat..

— Sonra hiçbir yerde makineler bulunamayınca: «Hanımların üstlerini arıyalım» dediler. Bunun üzerine heplimizi soydular. Kombinezon arasında, sutyenlerin içinde daktilo makinesi aramaya başladılar!

— Buldular mı?

— Bulamadılar tabii..

— Ayol, sutyenin içine daktilo makinesi sığar mı? Akıl var, yakın var.

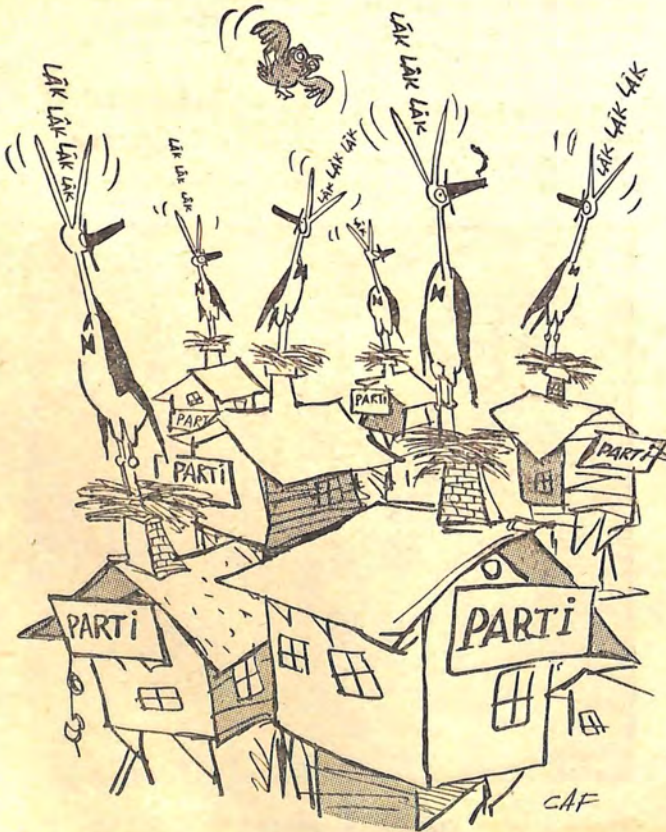
— Ne bileyim ben anneciğim?

— Öyleyse sizin daire müdürünün niyeti bozuk!

— Ben de öyle tahmin ediyorum.

— Sonra ne oldu bakalım?

— Sonrası ne olacak anneciğim? Bulamadılar makineleri.

Demirel: «Bu memlekette baykuşları öttürmeyeceğiz!» dedi.

— Pekî, senin koltuk altın, niye çürümüş öyleyse?

— İşte, daktilo makinelerini ararlarken, daire müdürünün dudağı çarptı oraya!

— Haaa!.. Onun için morarmış zaar?

— Herhalde öyle..

— Pekî, müdür olacak o adam, koskoca gündüz dururken, ne diye gece arama yapmaya kalkmış?

— Gündüz daireye giren, çıkan olumsuz da, o sebebe gece yapmış.

— Bana bak şıllık! Bu işin lâmi cimi yok. Senin daire müdüründen de başlarım, onun müdürünün müdüründen de başlarım! Hâmile misin, değil misin? Onu söyle bana..

—

— Kız, söylesene! Hâmile misin?

— Ne bileyim ben anneciğim? Ne olduysa oldu işte... İki saat içinde anlaşılır mı bu?

— Tuuuuuh tuh! Yazıklar olsun sana verdiğim emeklere!

Kız, önüne bakıyordu. Behice Hanımın gözleri dolu dolu olmuştu. Sesi titriyordu:

— Duuur, dedi, dur sen... Hele bir yarın olsun bakalım.. Ben bir soruşturmayla başlayım da görsünler, Kâhküllü Behice'nin soruşturması Meclis soruşturmasına benziyor mu?..

Ve başörtüsünü yüzüne kapatarak, için için ağlamaya başladı.

Kız fütursuz, hafif bir şarkı mırıldanarak yatağa uzandı:

Halimeyiill... Samanlıkta bastılar!

Adnan VELİ

Politikacı ve Gölgesi!

PAZARTESİ

Vehbi Koç

Gazetede üzücü bir haber okudum: Ticaret dünyamızın çarıklı erkânı harbi Vehbi Koç'un gelir vergisinde bir düşme olmuş: Geçen yılın on-beş milyonuna karşı, bu yıl 13 milyon lira ödüyormuş...

Nedenini gazete anlatıyor: Holding kurulmuş da, hisseler dağılmış da, yeni yatırımlar yapılmış da...

Haaa, neyse sayın profesör Koç'un mutlu kazancında bir eksilme yok, çok şükür, eksilen sadece vergi, sadece devletin kazancı!

Oooh, yüreğimiz ferahladı...

SALI

Cennet!

Konya'da, bir hafız kursunda, bin sayfalık bir kitap bulunmuş, eski harflerle bir kara kitap: Baştan başa Atatürk düşmanlığı ile dolu... Yobaz: «Atatürk'ün heykelini kıranlar doğru cennete gider» diyormuş!

Merak ettik, acaba Atatürk'ün resmini paralardan, pulardan silenlere bir şey demiyor mu?... İnkılaplara rötüş yapılabilir diyenlere cennetin kapılarını açmıyor mu?

ÇARŞAMBA

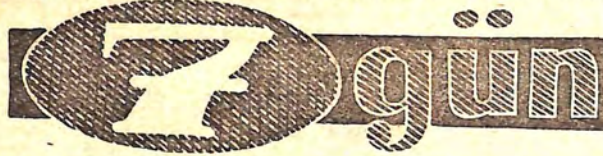
Afiyet olsun!

Bir vatandaş, Aksaray'da, belediye arsasına bir büfe kurmuş vaktiyle... Belediye arsayı satmış... E, ne olacak şimdi?

Büfeci vatandaş, hemen eski büfesini satılan arsadan söküp, yolun bir kenarına yeniden kurmuş...

Yol bu, gelene zorluk, geçene zorluk. Ama, bedava değil, ucunda belediyenin kazancı var, büfeci vatandaş ayda tam 130 lira kira ödüyormuş!

Biliyoruz, başka büfeci vatandaşlar, böyle cadde üstü

CUMA

İftiharlarımız!

Bakıyorsunuz, gazetelerde sayfalar dolusu ilânlar: Hepsi anadan doğma... Sadece me-me uçlarında birer yıldız ve şeylerinde de birer pullu yaprak!

Altındaki yazı:

AYNALI GAZİNO

Striptiz yıldızı

Zehra Fingirdek

Hayranlarına iftiharla takdim ediyoruz!

Bir başkası:

ESSİZ ŞARK YILDIZI

Ümmü Fettane

O da rakkasesini sayın müş-

PERŞEMBE

Kuduz!

Gazetelerde okuduk, İstanbul, kuduz salgını karşısında. Birbuçuk ay içinde kuduranların sayısı korkunç: Rakamla 1154 kişi!

Pek şakaya gelir tarafı yok ama, insan yine merak ediyor: Acaba kuduranların çoğu hangi partiden?..

İstanbul karanlıkta kalınca...

terilerine iftiharla takdim ediyor...

Bir üçüncüsü, yine buna benzer bir şey:

VEDET DANSÖZ

Kısrak Şükrüye

Seanslarına başladığını iftiharla bildiririz!

Neyse, bunlara da şükür, yine iftihar edecek bir şeylerimiz varmış!

CUMARTESİ

Neler yemişler?

Emirgân sırtlarında güzel, pek güzel bir lokanta vardır, Apdullah efendi lokantası.

Cumartesi günü, müşteriler arasında iki ünlü kişi bulunuyormuş: İsmet İnönü ile Celâl Bayar.

Beş dakika ara ile, ikisi de yanında oğlu, ikisi de yanında torunu, gelip ayrı masalara oturmuşlar...

Biri, levrek kâğıtta yemiş... Öbürü de!

Biri, zeytinyağlı enginar yemiş... Öbürü de!

Biri, karışık salata yemiş... Öbürü de!

Biri komposto yemiş... Öbürü de!

Yalnız Bayar bir bardak domates suyu içmiş, İnönü iki kadeh Martini...

Demek bu kadar yaklaşıtlar ha?... Yedikleri bir, sadece içtikleri ayrı!

Ayol ne olur şu sofralarımızı da birleştiriverseniz!

PAZAR

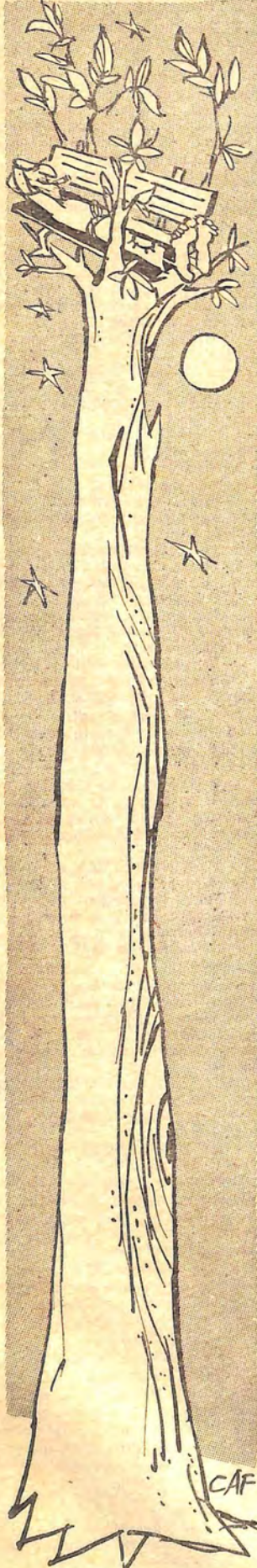
İş!

C.H.P.'nin hoparlörü, profesör Turhan Feyzioğlu:

«Sabah, akşam muhalefete çıkmak iş değildir» demiş.

Hakkı var üstadın, asıl iş, sabah, akşam iktidara çıkmaktır!

İnönü'ye göre:
«Kalkınma ağaçları sevmekle başlar!»

Bitkisel kalkınma!

Üniversite ve politika

İsrail'de üniversite, politikanın içindedir. Birdenbire uzun bir «yaaaa» çekmeyiniz «tıpkı bizdeki gibiymiş» diye... Bizde bunun tam tersini görürsünüz: Politika üniversitenin içindedir!

İlmin emri olmadan, toprağa tohum bile atılmaz İsrail'de. Her yeni şehrin temelini ilim örür, çatısını ilim oturtur. Sulh onun emrinde, savaş onun emrinde!

Size bir 1948 masalı anlatayım:

Safad, yediyüz elli metre yüksekliğinde bir dağ. Eteğinde, ressamların, heykeltıraşların toplandığı bir sanatçılar köyü var. İngilizler, bağımsızlığına kavuşan İsrail topraklarını boşaltırlar ken, Safad'daki bütün karakollarını, bütün silâhlarını, bütün cephanelerini ve şehre tepeden bakan bütün kışlalarını Araplara vermişler... Sayıca, bir yahudiye on arap düşüyor: Biri ikibin, öbürü, yirmibin!

Silâh arapta, kışla arapta, tepe arapta, çoğunluk arapta... Yok olmak için başka ne lâzım?

Bu ondabir yahudi azınlığını kim kurtarmış bilir misiniz?.. Ne büyük devletler gelsin aklınıza, ne bombardıman uçakları... İkibin yahudiye yirmibin silâhlı araptan kurtaran bir adamdır, bir tek adam: David!

David, Tel-Aviv'li bir ilim adamı. Gecelerini gündüzüne katıp hazırladığı bir silâhı, hemen Safad yamaçlarına sığınmış vatandaşlarına yetiştiriyor.

Bu, namlusu üç memeli, biraz topa, biraz mitralyöze benzeyen küçük bir şey...

Ne mi atıyor bu yeni silâh?.. Kurşun değil, gülle değil, ateş değil... Ses!

Öyle korkunç, öyle yırtıcı, öyle tüyler ürpertici bir ses çıkarmış ki, araplar: «Eyvah, yahudiler atom kullanıyorlar» diye paniklemişler!

İlmin bu küçük anıtı, şimdi kutsal bir oyuncak gibi, tepenin bir ucundan çelik gözleri ile uzaklara bakıyor. Alimin adını biliyorsunuz: David. Silâhın adı: Davidka...

Geçen ekim ayında «İsrail'de ilmi araştırmalar ve İsrail'i kalkındırma» komisyonunda konuşan Başbakan, bakınız ne diyor:

«— Doğuşundan bu yana, İsrail'deki başarılar, asla mucize değildir. Bunlar, sadece ilmi araştırmaların ve teknik bilginin kalkınmamızdaki sonuçlarıdır.

Yeni düşünceleri, yeni arayışları, yeni buluşları, devlerin tekelinde sanmayınız. Bazen cüceler, bu alanda devleri geride bırakabilirler!»

Başbakan, ilim adamlarının çalışmalarındaki başarıyı iki noktada topluyor:

1 — İlim dünyasının sistemlerini, İsrail'in bünyesine ve ihtiyaçlarına uydurmaları...

2 — İsrail'deki ilmi araştırmaları durmadan, dinlenmeden geliştirmeleri ve bütün millî kurumların, bütün işlerini bu bilgilere dayanarak yönlendirmeleri...

İsrail Başbakanı:

«— İşte, diyor, başarımızın bütün sırrı buradadır.»

Geçen yıl, İsrail'de ilmi araştırmalara 300 milyon lira harcanmıştır.

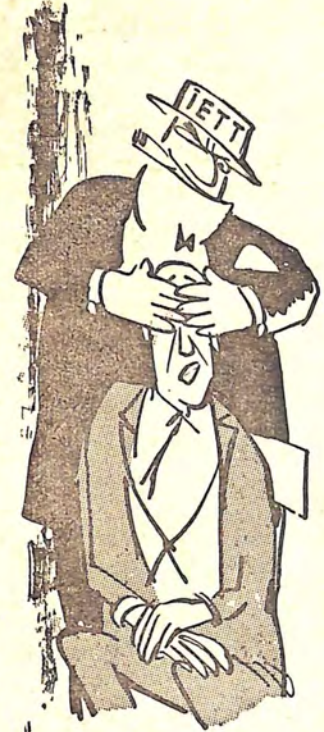
Bilgiye gösterilen millî saygıyı anlatmak için açıklayım: Bu üçyüz milyonun ancak yarısı devlettir. Öbür yarısı mı?.. Sınırdışı vatanseverlerin bağışı!

Üniversitelerin ötesinde birçok araştırma enstitüleri, bilginin her dalında yeni arayışlar ve yeni buluşlarla hem kendi dünyasına, hem yabancı dünyalara ışık tutuyor.

Bu enstitülerde çalışan ilim adamlarının sayısı bine yakındır. Bini okurken, İsrail nüfusunun ikibuçuk milyon olduğunu unutmayınız sakın!

Yusuf Ziya ORTAC

Karanlıkta kalan İstanbul:

- DÜN GECE YİNE KARANLIKTA KALDIK !..

EHLİYET

Muzaffer İzgü

BEKÇİ Ramazan, polis Burhan efendinin önünde okkalı bir selâm çaktıktan sonra:
— Maruzatım va begim... dedi.
— Söyle!..
— Gafamı gurcalıyan bi şey va begim. Gece bekçileri genel zabıta guvvatlarından sayılıyo mu, sayılmıyo mu?..
— O ne biçim söz, dedi Burhan efendi. Tabii sayılır.
— Tışekkür iderim begim.
— Hayrola?
— Rediyo bişi didiydi de...
— Ne dedi?
— Genel zabıta didi.
— N'olmuş genel zabıtaya?
— Heç vallaha begim, gulağma bişiy çalındıydı da...
Bekçi Ramazan, selâmı tazeledikten sonra dışarı çıktı... Hazla gülümseyerek:

— Ula ne kadar tumafil varsa mıntakmda anasını ağılattım valaha, diyordu. Allah ırzı olsun yeni içişleri Bahanında... Heç olmazsa bekçilere terafik gonturolu ruhsatını virdi de gıymatlarını takdir etti. Parası az amma, zaten biz bu bekçiliğin, yüsgek şerefi için duruyok... Hadi bahalım İramazan, göstert kendini de, şu güzelim Türkiyeyi terafik derdinden gurtar!..
Bekçi Ramazan, bu istahla daha dinç, daha kendinden emin yürümeye başladı. Yanından geçen sülün gibi arabalara küçümseyen gözlerle bakıyor:

— Sizi gidi hınzırılar sizi, düşmeyin ula bekçi İramazanın eline, diyordu.
Mıntakasına geldikten sonra şöyle bir çarşıyı dolaştı. Fırncı Fazıl'darı yarım ekmek, manav Rıza'dan biraz salça istedi... Salçayı ekmeğin arasına koyup yedikten sonra, tatlıcı Kerim'in dükkânına uğradı.
— Vir bakalım bi aşura, dedi.
Vazifesini aksatmamak için aşureyi çabuk çabuk yeyip, tezgâhta oturan Kerim'in yanına yaklaştı.
— Rediyo du dinnedin mi Kerim efendi? diye sordu.
— Yoo!..
— Disene ki melmeket işleriynen elâkalandığın yoh.

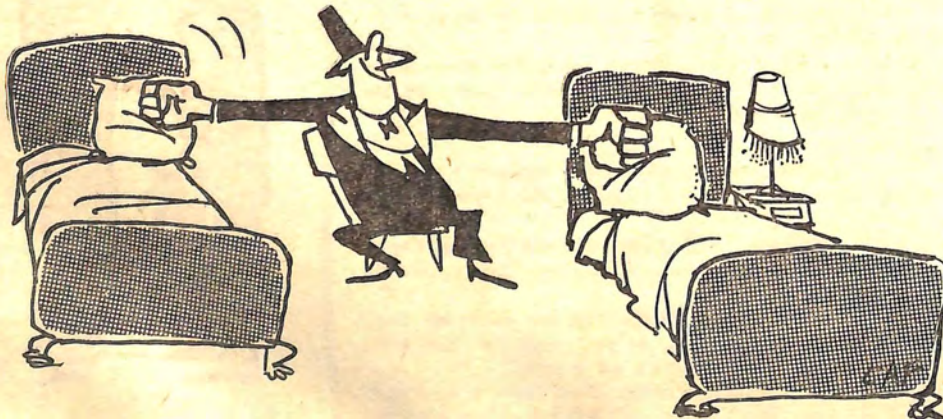
— Hayrola?...
— Bekçilere terafik gonturol ruhsatı virildiğinden habarın yoh mu?
— Yoo...
— Ühüüü, uyuyon vallaha gardeşim. Bugüne bugün istesem şu dakika, ahacık şu geçen tumafilı durdurur da istediğim gibi, içini dışını gonturol iderim.
— Deme?...
— Dimesi var mı gardeşim?.. Es-sahtan diyom vallaha... İçişleri Bahanı didi ki, genel zabıta guvvatlarının hepisi, terafik gonturoluna mezundur, dedi.
— Hiç haberim yoktu...
— Yohtur yoh!.. Ama velâkin şoförlerin habarı va... Beni gördüler miydi, hemen tumafilı yavaşlatıyorlar... Hadi bahalım, gal sağlıcanan...

Tatlıcı dükkânından çıkar çıkmaz, Kerim efendiye gösteriş olsun diye ilk geçen otomobile el kaldırdı. Araba durmayınca:
— Rediyo du dinnememiş gâvvat, dedi.
İkinci, üçüncü otomobil de durmayınca, Bekçi Ramazan'ın iyice tepesi attı.
— Ula bu galdırdığım da durmasın, dabancayı patlatırım namussuzum, diye kendi kendine söylendi.
Bu inatla, karşıdan gelen minibüsün önüne attı kendini. Şoför, acı bir fren yaptıktan sonra:
— Ne o bekçi efendi, ayıklar az geliyor diye intihara mı karar verdin? diye sordu.
Bekçi Ramazan, bıyıklarını bükükten sonra:
— Vir ula ehliyatını, dedi.
— Hayrola bekçi efendi?... Ne zaman danberi başladın trafik polisliğine?
— Dırıldama lan, vir ehliyatı didim, vir işte... Yeni ganundan habarın yoh mu?
— Vay anasını!..
— Kime didin ula onu? Hökümetin resmîye guvvatına anasını mı didin?
— Yok bekçi efendi yok... Haberim yoktu da, ona dedim.
Bekçi Ramazan, ehliyeti eline aldı.
— Bu foturaf senin mi ula? diye sordu.

— Benim bekçi efendi. Kariyan kavgâ ettiğim gün çektiymişim del!..
— Ökelâlık istemez... Al bu tamam!.. Şimdi şavkları yah bakalım!..
— Ne şavkı?
— Şavk ula işte... Lomba, yani tumafilin gözleri...
Şoför, arabanın farlarını yaktı.
— Garşıya duttur!..
— Neyi?
— Şavkları ula...
— Hıı anladım, selektör...
— Garşıma lan işime... Ben ne diyorsam, onu yap. Garşı didim, garşıya, aşşa didim aşşaya... Haa şööle!.. Şincik güççükleri yah bahalım!..
— Parkları mı?
— Ula ne ökelâ adamsın be sen!..
Park mıntakası bekçi Gafar'ın... O garışsın parkın alitirigine!
— Pekiyi bekçi efendi...
— Biri yanmıyo ya bunun?
— Onların zaten biri yanar, biri yanmaz, âdet öyledir...
Bekçi Ramazan, kızarak:
— Biliyom ula, biliyom, dedi. Biri yanar biri yanmaz, gıyamet bundan gopmaz!
Şoför, bu espriye gülmüş olmak için sırtınca:
— Sırıtmâ lan!.. Resmi gonturol memurunun garşısında niden sırtıyon? dedi bekçi.
— Haddime mi düşmüş bekçi efendi?
— Şincik, şu gözünü girpa girpa yanan gırmızı şavklar var ya, onları yah bahalım!..
— Hıı, yani sağ sol diyorsun... Bekçi, hızla elini tabancasına attıktan sonra:
— Ne didin ulan, sol mu didin? Alnında patlatırım ha!.. Bi daha duyma bu kelâmı ağzından, garagolda soluğunu keserim vallaha!
— Onların ismi bul..
— Sus, ökelâlık etme. Yak gırmızı şavkları!.. Hıı şööle işte... Niden bunlar yaşı arvatlar gibi dura dura göz girpiyo?
— Bunlar böyle bekçi efendi.
— Bennen maytap mı geçiyon lan? Bu günden tezi yok, çabuk göz girpanlardan dakdır!
— Pekiyi bekçi efendi.

— Nirde bunun firen şavkı?
— Arkada...
— Ökelâlık istemez... Bilmiyom mu ben nirde olduğunuzu? Yani, yak diyom!
— Başüstüne bekçi efendi.
— Bas ula firene... Niden yanmıyo bunlar?
— Şey bekçi efendi, onlar yürürken yanar da...
— Gafamı garıştırmâ lan... Ben yani sana motoru çalıştır didim... Eyi eyi amma bu tumafil niden amel olmuş gibi ötüyo?
— Akü şarj etmiyor da...
— Ettir ula ettir... Mutlaka vidaları pozuk... Şincik tumafilin içini gonturol ideceğim... Aç bakalım gapıyıl!.. Ula ocağı batasica, ula can evinden vurulasica, ula gan gusacsa, kaç gışiliktir ki bu tumafil, tam yirmi gişi gomuşun içine!
— Yirmi kişilik vallaha bekçi efendi. İnanmazsan...
— Ya sen ula, sennen yirmibir oluyor...
— Şoför hariç bekçi abicim...
— Abi dime lan!.. Nirden ben senin abin oluyo muşum Vezfede abi mabi olmaz...
— Peşin mi aldın bu tumafil, taksitlen mi?
— Taksitle...
— Bi daha peşin all!..
— Pekiyi bekçi efendi.
— Rengi de hoşuma getmedi. Gırmızıya boyat!..
— Pekiyi bekçi efendi.
— Sonam yanına arvat otutturma. Arvat dimek, şeytan dimektir.
— Pekiyi bekçi efendi.
— Ne ula bekçi efendi bekçi efendi deysin? Memur beg dimeğe dilin varmıyo mu?
— Pekiyi memur bey!
— Sonam bir de bunun önüne bayrak dak!.. Deyneği uzun olsun!..
— Pekiyi bekçi efendi.
— Haa, az daha unuttuyodum. Nirde lan bunun düdüğü?
— İçinde...
— Biliyom lan, ökelâlık etme. Ben sana ötür diyom... Begenmedim bu düdüğün sesini!.. Horuz boğazlanı gibi çıhyo... Şu tarallara diyenden dakdır!
— Pekiyi bekçi efendi.
— Memur beg di lan!..
— Pekiyi memur bey...
— Sonam önüne de bi yazı goydur!.. Uçan guş del!..
— Başka memur bey?..
— Şindilik ceza yazmıyom. Bi daha sefere bu eksikleri görürsem, yandın belle. Haydi gazla sindi!..
Minibüs, tam hareket etmişti ki, bekçi düdüğünü ciyak ciyak öttürerek durdurdu arabayı içeriye atlayarak:
— Nirde lan bunun bismillah yazısı? diye sordu. Şoför:
— Yok vallahi memur bey, ama alacağız, dedi.
— Ya karınca duası?
— O da yok...
— Yok ha!.. Dimek sen bu gadar ümmeti müslümanı, besmelesiz götürüyor ha?... Vatan haymı, gaatil herif!.. Yahtım çıramı yaktım!.. Vir bahalım şu ehliyatı!..
— Ama bekçi efendi...
— Vir diyom ula, zor gullandırma beni. Çıharrım dabancayı ha...
Şoför, tabanca sözünü duyar duymaz ehliyeti uzattı.
— Hadi, düş önüne, garagola...
— Ya bu müşteriler?..
— Beklesinler ula!.. Seni gidi dürtü seni.. Ben şimdî garagolda sana besmelesiz tumafil göyürmek neymiş gösteririm... Yörüüü!..
Onlar gittikten sonra muavin, dizlerine vura vura:
— Yandı Kemal abim, yandı, dedi. Müşteriler:
— Neden? diye sordular...
— Neden olacak, ehliyet babasınındı da ondan...

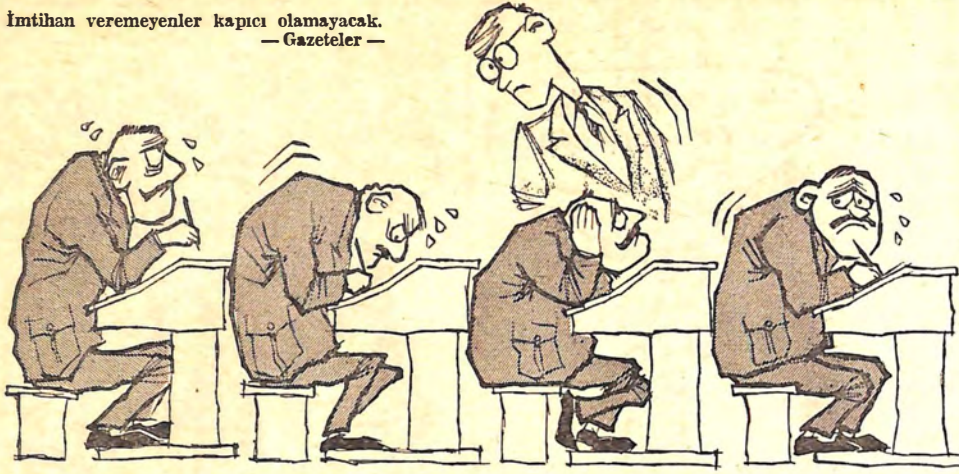
Meclisteki yumruklaşmalardan sonra:

İstirahat!

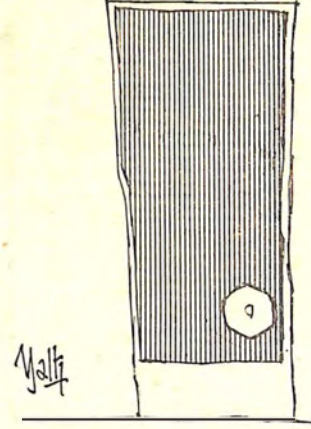
Muzaffer İZGÜ

İmtihan veremeyenler kapıcı olamayacak.
— Gazeteler —

İmtihan kapısı!

SEY APARTMANI

Brifing - fing!

Toplantı Hariciye Köşkündeydi, basın toplantısı, brifing deyin siz ona... Son moda'nın yenisi: Brifing... fing...

Dişlişleri Bakanı yapıyordu Brifingi, kurmayıyla... Kurmayı, Nato dairesi müdürüydü, bir de İtler Türkmen'di, yavaş yavaş yaşlanmağa başlıyan Hariciyenin genç ümitlerinden...

Numan Menemencioglundan bu yana Dişlişleri, bunca kalıbı kıyafeti yerinde Bakan görmemişti, ve bunca «iç daireye» vakıf... Eeee Hariciye, uzun sene valilikten gelme Bakan görmemişti ki zaten... Yerlerinden yurtlarından habersiz, hariciyeciler görmüştü Bakan olarak...

Brifing te brifingti... Nerdeyse bir vals çalınacaktı, Ştrausun valsi... Öyle modern bir zimbirticinin ki değil... Ve gazeteciler, sıra sıra, sinema seyredencesine dizili oldukları sandalyalardan kalkacaklardı, fir döne döne!

...Ve Çağlayangill!

Salona bu Viyana Kongresi havasını veren İhsan Sabri Çağlayangildi, Birinci Demirel kabinesinin Dişlişleri Bakanı... Ve hoyrat bir basını, Hariciye Köşkünün büyük salonuna toplamıştı...

Aşk ilân eder bir sesle konuşuyordu... Romeo!... Gazeteci olmamakla çok şey kaybettin Romeo!... Ayyyyy, Kıbristan, Hariciyedeki reformdan, bunca kadife kadife bahsederse kişi, aşktan nasıl bahseder ki?.. Romeo Romeo! Gazeteci olmamakla, ve Türkiyenin 1966 yılında yaşamamakta inad ederek neler kaybettin: Bi'kere Demireli tanıyacakmış, Demokrasi aklamızla birlikte, ya!

Bakanın arkasında bir kuyruklu piyano vardı... O kuyrukluğun üzerinde, bir pembe karanfil buketi... Zarif kuşkonmaz saplarının himayesi altında... Karanfillerin ve kuşkonmazların arkasında, kıvrantlı Ankara uzanıyordu...

Bakanın konuşması azıcık öğretici, azıcık serzenişli, azıcık temennî doluydu... Azıcık da temennâ... Amma bu stiliydi işte. Bu stil kabine arkadaşlarında yok. Ne gezeer?.. Ve ona yakışıyordu: Belliydi ki, kasıtlı ve kurak bir gençlik geçirmemiş... Sevmiş teee, sevilmiş teee, eh, ufak ufak çiçekli kazıkçıklar atmış ta, daha çiçeklilerini yemiş teeee... Saz âlemi de yapmış, söz âlemi de yapmış, şiir âlemi de yapmış, tiyatro âlemi de yapmış, yani, bir insan gibi yaşamış... Öyle kurak çöllerden gelmişlikleri yok... Devlet adamıymış, değilmiş, onu bilemem... Kim ki devlet adamı sizce?.. Elîmizde ölçü var'mı?

ankara nimet arzik

MEKTUBU

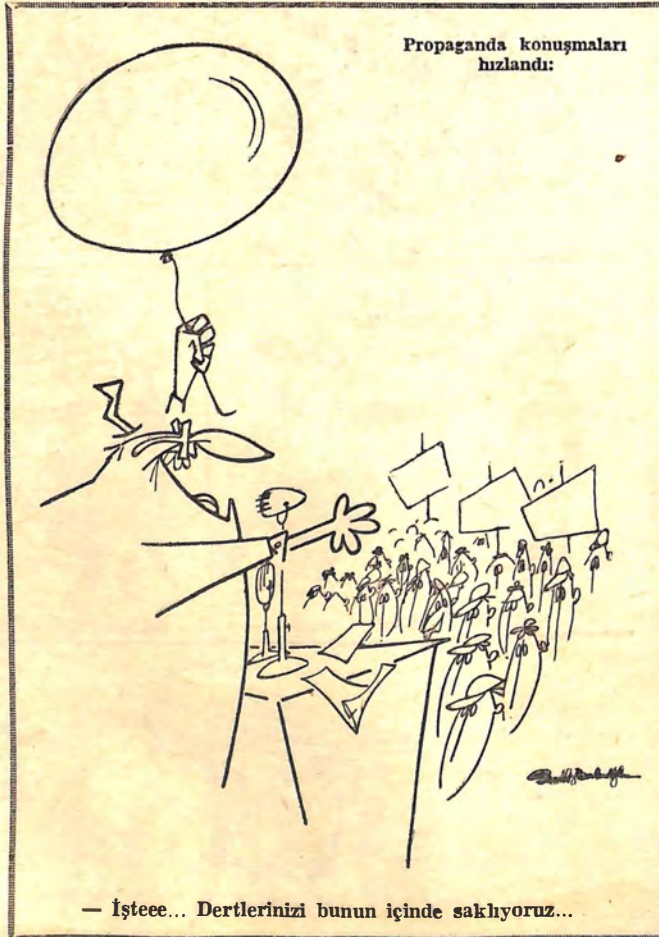
Hariciye Köşkünün büyük salonu bu yeni düzene daha alışmamıştı. Kokteyller görmüştü yüzlerce, resepsiyon da görmüştü o sayıda, amma brifingi ancak bu hükümetle görüyordu... Bu hükümet bize çok yenilik gösterdi!..

Kim demiş ki Türkiyemizde demokrasi yok. Daniskası var... Bakanın kalktığı sandalyaya, Hariciyenin genç ümitleri oturuyorlardı, sandalyanın sıcaklığı soğumadan, ve Beşinci Kuvvete açıklamalar yapıyorlardı, vasatından, konuları

vulgarize ederek, karşı taraf anlaşıncı diye... O kadarını anlıyoruz bre ahbablar. Sonra, Bakan, tekrar oturuyordu, onların sıcaklığını henüz sakınan sandalyaya... Bu demokrasi değil de nedir Akbaba?... Nedir sence?... Sandalyayı bile paylaşmak!..

NATO dairesinin müdürünün, iki sözcüğü takılmıştı kafasına: NATO ve Vakum (boşluk demektir, aman dostlar hakaret falan sanmayın!) Vakum ve Nato... Daha rutin adamı değildi... Yüreği atıyordu...

Propaganda konuşmaları hızlandı:

— İsteee... Dertlerinizi bunun içinde saklıyoruz...

Ve gazeteciler...

E «çuvallandılar» sonunda, hele hanım gazeteciler... Bir kere, Dişlişleri Bakanı, onlara şaşmaz nezaketle hâkim oldu... Hele hanım gazeteciler, esash şekilde çuvallandılar... Hırçınlıklar içinde sorularına, ilânı aşk tonunda kaçamak cevaplar alıyorlardı. Önemli olan tondur lo!... Fransızlar: «c'est le temps qui fait la chanson» dememişler mi?..

Toplantı salonundan bir perdeyle ayrılmış yemek salonundan, kimin çocuğuysa, tövbe tövbe, çocuk «agucukları» geliyordu, bir de kebab kokuları...

Gazeteciler, Kıbrıs konusuyla kebab kokusu arasında bocalamağa başladılar... Tabii Kıbrıs konusu kebabı bastırıyor demek icabediyor!..

Ve önlerine bir masal sofrası serildi... Kazan restoran hazırlamıştı mönüyü: Krallara layıktı, gazeteciler de şımarmış krallar değil mi? Üstünde CHP'nin kademelerince, onları kademe kademe tutan katı bir jölenin içinde, pembe karidesler kıvrım kıvrım virgüleşiyordu... Onun yanında ağızda eriyebilecekleri görüntülerinden belli etler. Onların yamacından, katmerli katmerli, AP. disiplinince gevşek kremalar içinde bir sürü çilek hapsedilmiş «şaffaflıklar»... Bizim patron «gourmet»ydi eskiden Akbaba. Yani damaklarının safasını iyi bilirdi. Onun safalanacağı bir sofraydı işte. Bir de, a, bir de bir lokmacık havayarı sandviçler sıralanıyordu, ufakık tabaklarda...

Yeni gazetecilerin yanında eski abileri de vardı, masanın başında... Mizah gücünden, bütün basın gelenlerinden sonra hiçbir şey kaybetmemiş Mümtaz Fak Fak Fenik dostumla, Mekki Salt Esen... Eski Balikesir milletvekili... (Biz onu gazeteci olarak tanıyoruz daha fazla)...

«Brifing»in en güzel esprisini de o yaptı...

Bir arkadaş, «sözleşme» esnasında ayaklara kalkmış, ve tâ Suudi Arabistanlardaki elçimizi azıcık kınamıştı... Neden mi?... Ramazanda iftar sofraları düzmedi diye... «Sahurdan ne haber?» «Ben olsam» dedi Mekki Salt, bakanın yerinde... Biz oraya imam göndermedik, elçi gönderdik» derdim... Ama bakan, demez derken... Aklından geçmez mi?... Cevapların en kalantörleri geçer, ama demez... Bakandır, AP'lidir, İhsan Sabri Çağlayangill'dir üstelik... Demez!...

Gene tekrarlıyorum, devlet adamlığını bilmem... Ölçü ne ki bizde?... Elîmize hiç ölçü geçmedi ki bunca senedir...

Ama Disişleri Bakanı, basınla bir «hava yaratmağı» basardı... Az buz iş değil, şu hoyrat basını!

Nimet ARZIK

Güzeller!

— 1 —

Gönlüm bana dedi ki:
Kendine bir eş ara,
Yıl bu yıl, gün bugündür!...
Fakat İstanbul kızı
Fazla harceder para,
Tuvalete düşkündür!..

— 2 —

İzmir güzellerinin
Gözleri bütün kara,
Sanırsın kara üzüm!...
Benzerler Egedeki
Hırçın, azgın sulara,
Onlara geçmez sözüm!...

— 3 —

Bir güzel seçeyim ki,
Saçları olsun sarı,
Teni kar gibi beyaz!..
Giresuna gideyim..
Korkarım: güzelleri
Fındıkçı olur biraz!...

— 4 —

Orta Anadolu'dan
Kendime eş bulursam,
Elbette bana varır!...
Kayseri güzeline
Eğer talip olursam,
Pastırmamı çıkarır!..

— 5 —

«Konyalı yürü..» desem,
Durmadan göbek atar,
Konyalı her saniye!..
İsparta güzeline
Alanlar hapa yutar:
Çiğnerler halı diye!..

— 6 —

Aklım bana dedi ki:
Karar vermez neden tez,
Kendini oyalarsın?...
Az daha geç kalırsan
Seni kimse beğenmez,
Avucunu yalarsın!...

Necdet Rüştü EFE

Diplomat kadın!

Evine erken dönen Murat, salonda eski komşuları bayan Nebahatla karısının tatlı bir sohbet daldıklarını gördü. Hoşlanmadığı bu kadın misafire görünmeden çalışma odasına girdi. Aradan bir saat geçmişti, salonda konuşmaların kesildiğini farkedince karısına seslendi:

— O dedikoducu karı gitti mi?

Karısı hemen cevap verdi:

— O dedikoducu çoktan gitti, yanımda şimdi Nebahat hanım var, onunla konuşuyorum!

Karanlıkta..

Cengiz, mutbaktaki yemek hazırlayan annesinin yanına koştu:

— Anneciğim, Suzan ablamın gözleri karanlıkta öyle iyi görüyor ki!..

— Nereden anladın?..

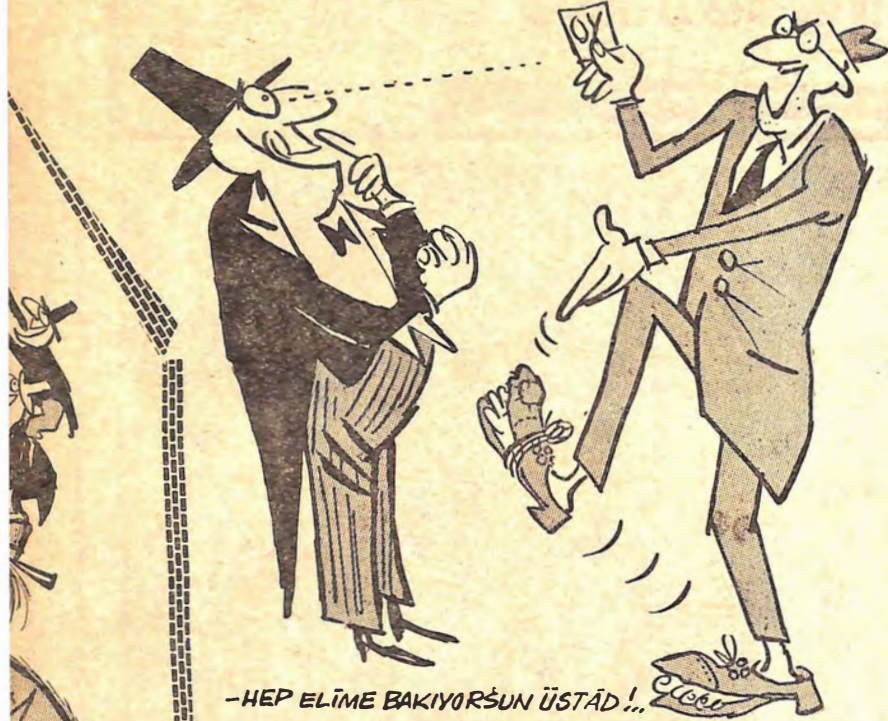
— Biraz evvel komşumuzun oğlu Yılmaz abiyle salona geçip elektrikli söndürdüler, aradan çok geçmeden Suzan ablam, Yılmaz abiye:

«Sevgilim, niye bugün traş olmadın?» dedi.

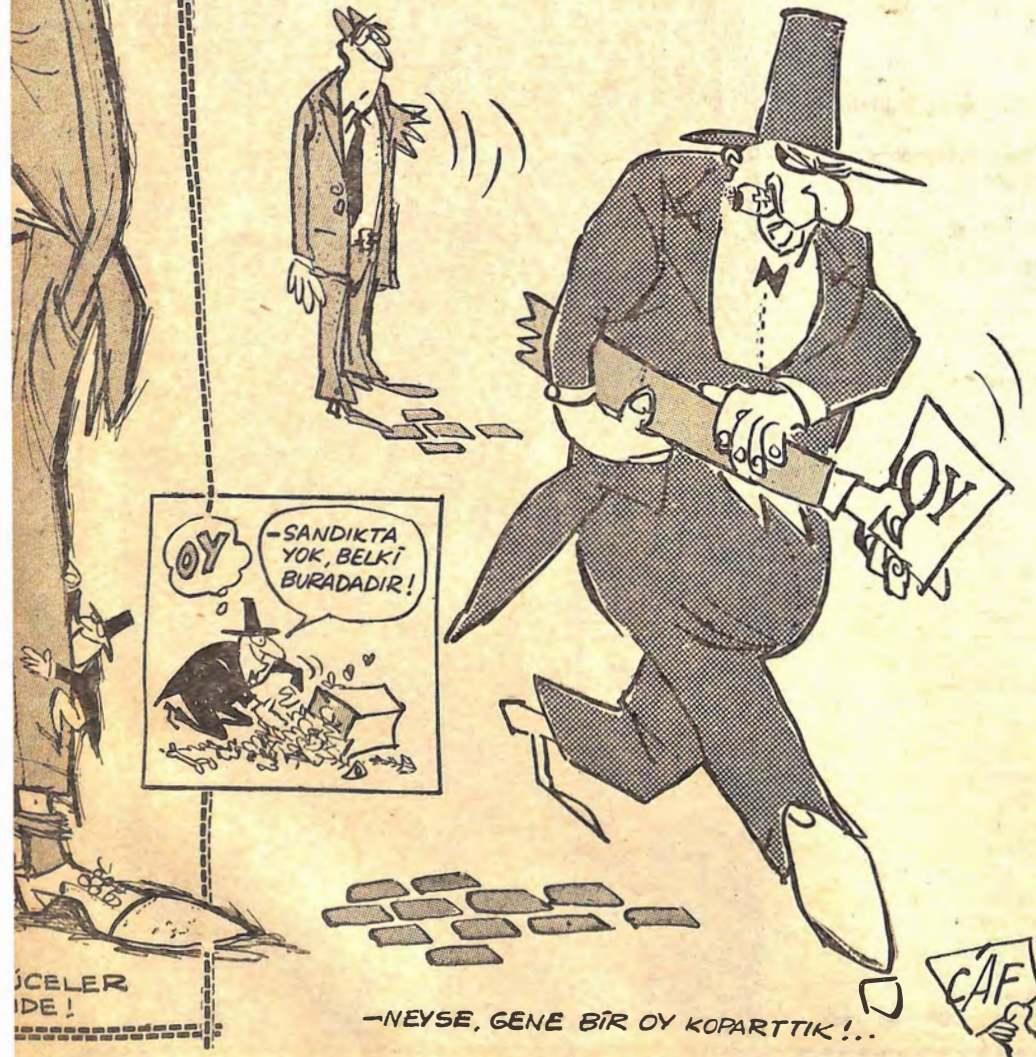
Seçim dünyası..

Seçim dünyası!

-HEP ELİME BAKIYORSUN ÜSTAD!..

OY
-SANDIKTA
YOK, BELKİ
BURADADIR!

-NEYSE, GENE BİR OY KOPARTTIK!..

Dedim, Dedi!

Bir yeşil gözlüğe gönlümü verdim
Sanmayın kavuştum, murada
erdim!..

Azaldı sevincim, çoğaldı derdim,
Önüne diz çöktüm, içimi serdim!..

Dedim: Bu çektiğim?

Dedi: Pek azdır!

Dedim: Dudakların?

Dedi: Kirazdır!

Dedim: Ya kolların?

Dedi: Beyazdır!

Çapkının nazına göğsümü
gerdim!..

Dedim: Bülbül öttü?

Dedi: Sözümdür!

Dedim: Bir ay doğdu?

Dedi: Yüzümdür!

Dedim: Zümrüt gördüm?

Dedi: Gözümdür

O yeşil gözünü zaten severdim!...

Dedim: Bu sıcaklık?

Dedi: Kanımdan!

Dedim: Bu güzellik?

Dedi: Şanımdan!

Dedim: Ayrılmayım?

Dedi: Yanımdan!

Onunla her zaman ben
beraberdim!..

Dedim: Ağlıyorum?

Dedi ki: Öğün!

Dedim: Ne yapayım?

Dedi: Bir düşün!

Dedim ki: Ne zaman?

Dedi ki: Bugün!

Tükendi bu derdim, murada
erdim!..

ÇİMDİK

Kadın ve ıstırap!

Aynı vagona seyahat eden
yolcular, acıya katlanmak konu-
su üzerinde konuşuyorlardı. İç-
lerinden birisi:

- Bence dünyada kadınlar
kadar acıya dayanan yaratık
yoktur. Bunu hergün görmek-
teyim!

Biri sordu:

- Doktor musunuz?

- Hayır, diye cevap verdi
adam, ben kadın ayakkabıları
satan bir mağazanın sahibiyim!

Rahmetli kayın!

Kocasının ölümünden sonra
genç dul, ondan iki yaş küçük
olan kardeşiyle evlenmişti.

Gelen misafirlere, aile albü-
münde ölen kocasının fotoğraflarını
gösterirken onun için şöy-
le diyordu:

- Geçen sene vefat eden rah-
metli kayınım!

Yeni hizmetçi

Evin hanımı, yeni hizmetçiye:
- Görüyorsun kızım, beni ko-
laylıkla memnun edebilirsin!
- Evet, görüyorum hanımcı-
ğım. Şimdi, bir de beyefendiyi
göreyim!

DAĞLARIN HAVASI

MANZUM ROMAN

- 5 -

Yalnız ocak sönmüş de...

— Ateş te var çıra da,

Kendi evinmiş gibi davran kuzum burada,

Şu ocağı yaksaydın, üşümezdin bu kadar...

— Bizim evde ocağı hizmetçi, uşak yakar!

Süreyya gülümsedi karşısında bu sözüne,
Dedi ki: «Öksüz keser göbeğini öksüzün,
Madem ki gurbettesin, hizmetçi yok, uşak yok,
Ardında esir gibi gezip dolaşacak yok
İstedığın şekilde görmelisin işini...»

— Nasıl olur?

— Görürsün, bir kerre sık dişini!

Leman; canı sıkılmış, kızarmış, soluyordu.

Süreyya aldırmadı, anneye dönüp sordu:

— Öğle yemeği için neler pişirdin ana?

— Bulgur pilâvı ile parça bölük tarhana...

Kızcağz ışıttı bulgurla tarhanayı

Kalkıp boğmak istedi bu ihtiyar anayı:

— Yenecek şey mi sanki bu söyledikleriniz?

— Yemezseniz yenecek şeyleri gösteriniz!

— Bir tavuk haşlaması, bir omlet, bir de sütlâç..

— Aşağıdadır kümes, git de kapısını aç,

Orda tavuk, yumurta, ne istersen bulursun,

Bizim gibi tarhana yemekten kurtulursun.

Dolapta da tere yağ, süt, şeker, pastırma var,

Ocağı da yakarsın işte kuru odunlar,

Yemeğini pişirir, ışıttı zevk alırsın...

— Ben yemek pişiremem..

— Öyleyse aç kahrısın!

— Ama ben misafirim..

— Sen misafirsen eğer,

Misafir umduğunu değil, bulduğunu yer!

Okula gidiyorum, öğle vakti dönerim,

Piştirdiğin yemekten verirsın ben de yerim!

Hırçın, sinirli Leman kızdı, somurttu güya,

Onu keskin yüzüyle selâmladı Süreyya,

Kuvvetli adımlarla kapıdan çıktı gitti...

Kulağının dibinde Leman bir ses ışıttı:

— Sakın üzülme kızım, oğlumun sözlerine,

Çalışırın bütün gün şimdi senin yerine,

Söyle ne istiyorsan? pişireyim çabucak,

Bir nefeste tutuşur, ısınır korkma ocak...

Ocağı yakmak için eğilirken ihtiyar,

Leman'ın benliğinde doğdu başka bir diyar,

Hızla yerinden kalktı, hemen yaktı ocağı,

Yemekleri pişirdi, yıkadı kap kacağı.

Öğle üstü gelince okulundan Süreyya

Oturdu görmediği yep yeni bir sofraya...

- 5 -

— Misafirlik günleri —

Çaydanı sürerlerdi akşamları mangala,
Leman göğüs çekerdi küllere dala dala:
Elbet bir gün kalkacak yollardan kar yığını,
Parlatacak bir güneş ufku karanlığını.
Buz tutan demiryolu yakında çözülecek,
İşte o zaman biraz kızın yüzü gülecek..
Acaba o güzel gün daha uzaklarda mı?
Acaba hâlâ tren gömüldüğü karda mı?
Babası almış mıydı bu durumundan haber?
Almışsa merakta mı annesiyle beraber?
Bunları düşündükçe rüyadayım sanırdı,
Bize'nin bestesinden bir şey mırıldanırdı.

(Devamı var)

Meşhurlar! Güldürüyor.

Politikacılar üzerine

Modern tarım metodu!

Paristeki Enternasyonal Tarım Konferansında söz alan Rus delegesi, modern tarım metodlarıyla Rusyada mahsulün her yıl biraz daha arttığını söyleyince, batılı dinleyicilerden biri, yanındaki kime şöyle der:

— «Senede dört mahsul birden olursa, artar tabii!.. Kendi memleketlerinden başka, Polonya, Çekoslovakya ve Macaristan'ın mahsullerini de toplayıp götürüyorlar.

Dewey ve dilenci...

1948 seçimlerinde, Amerikanın Başkan adaylarından Thomas Dewey'den, bir dilenci yardım ister. Dewey gayet neşeli, biraz da yanındaki seçmenleri düşünerek,

— «Buyurun..» der dilenciye, «Size bir viski ısmarhyayım!»

— «İçki içmem, efendim..» diye cevap verir dilenci.

— O halde, bir puro ikram edeyim!..

— Teşekkür ederim, kullanmam..

— Yaaa!.. Öyleyse, alın şu iki doları, at yarışlarına gidip bahse girin... Hatta isterseniz, beraber gidip oynayalım.

— Kumar oynamamaya yemin ettim efendim. Bir an ne diyeceğini şaşırın Thomas Dewey, — «Mükemmel!..» diye kahkahayı atar birden. «Öyleyse gelin, eve götürüyüm sizi... Karıma, içki içmeyen, sigara kullanmayan, kumar oynamayan bir adamın ne hale geldiğini göstereyim!»

Avrupa'nın müdafaası!..

Politikadan, yalnız politikacılar bahsedecek değil ya!.. İsviçre'deki otellerin birinde, muhtelif milletlere mensup bir turist grubu salonda oturmuş politikadan konuşuyorlardı. İlk önce bir Amerikalı,

— Bence, dedi, Almanyaya silâh verilmeli artık. — «Ben de aynı fikirdiyim!..» dedi bir İngiliz. «Her silâhtan değil tabii!»

Hollandalı turist biraz endişeli, — «Silâh neyse ama, cephane verilmemeli bence..» dedi. — «Silâh bile sık sık verilmemeli..» diye Belçikalı turist araya girdi hemen.

— «Evet, senede bir defa yeter..» dedi Norveçli. Bu sırada Alman turist ezile büzüle, — «Beyler!..» diye söze karıştı, «Neden bize ille silâh vermek istiyorsunuz?..»

O ana kadar sesini çıkarmıyan Fransız, — «Ne demek istiyorsunuz?..» diye atıldı birden, «Avrupanın müdafaasına karşı mısınız yoksa?»

Bertrand Russel

Birçok memleketlerde konferanslar vermek için seyahate çıkan meşhur İngiliz filozofu Bertrand Russel'e, Sovyet nüfuzunun Afrikada yayılmasını önlemek için ne düşündüğü sorulunca, ünlü filozof şöyle cevap vermiş:

— «Ruslar da beyazdır» diye bol bol beyanname dağıtmalı!

Yaş ve politika!

İkinci Dünya Savaşından önce Berlin'i ziyaret eden eski sosyalist, yeni muhafazakârlardan Briand'a, bir Alman politikacısı sorar:

— Bu kadar ateşli bir sosyalistken neden muhafazakâr oldunuz?

Ünlü politikacı gülerken şu cevabı verir: — Yirmi yaşındayken sosyalist olmanın kalbi.. Ellişinden sonra muhafazakâr olmanın ise aklı yok demektir!

Mecliste insani münasebet isteniyor! — Gazeteler —

Yazısız

— Hiç aramayın, benim yazı makinem yok!

— Niçin mi evlenmedim, söyle-
yim: Bir meşe odunu yüzünden
dostum.. Evet, ocaklarımızda, so-
balarımızda çitir çitir yaktığımız
meşe kütüğü yok mu, işte bu
meşşe odunu yüzünden dünya evi-
ne girmedim ben.. Girmedim, gire-
medim, bil ki meşe odunu denilen
nesne bizi yalnız ısıtmakla kalmaz,
isterse namusumuzu da kurtarır..
Bir şey anlamıyorsun değil mi?
Dinle bak:

Benim Necati adında bir çocuk-
luk arkadaşım vardı vaktiyle. Bir
mahallede doğduk, bir mektepte
okuduk, beraber oynadık, beraber
büydük Necati ile.. Kaderimiz
denk, huylarımız denk, kafamız
denkti.. İçtiğimiz su ayrı gitmez-
di yalnız.. Üniversite tahsilinde sa-
dece branşlarımız ayrıldı: Ben hu-
kuku bitirdim, o doktor çıktı. Ben
bir avukatın yazıhanesine devama
başladım, o asistan olarak bir has-
tahaneye girdi. Yine de bir pansiyon-
da beraberdik Necati ile..

İkimiz de meteliksizdik, kıt ka-
naat yaşıyorduk.. Necati bön çocuk-
tu, ihtirası yoktu. Bense geleceğe
ait parlak hayaller kuruyordum:
Büyük avukat, büyük hatip, büyük
şöhret sahibi ve.. kucak dolusu pa-
ra.. Gençlik bu! O çağda insanın
gözü bastığı yerde değil, gökte
uçan kuşlardadır!..

Bununla beraber Necati kadın
konusunda benden şanslıydı. Bu
kadın milleti acayıptır, nesinden
hoşlanıyorlardı Necati'nin, bilmem.
Boyundan bosundan desem, bizim
Necati'de boy bos bodur. Kaşından
gözünden desem, kaş gözü — gi-
ve girmiş gibi — yoluk yoluk, su-
ratı hafiften çiçek bozuğu, anlam-
sız, ifadesiz, berbat bir surat..
Herhalde benim bilmediğim gizli
meziyetleri olmalıydı ki kadınlar
başıyorlardı Necati'ye.. Ama bu
yüzden sevgili dostumu kıskanmak
geçmiyordu hatırımdan.

Bir akşam kafes içinde bir papa-
ğan getirdi pansiyona Necati:
— Böyle durduğuna bakma, tam
yüz yaşında, diyardu.

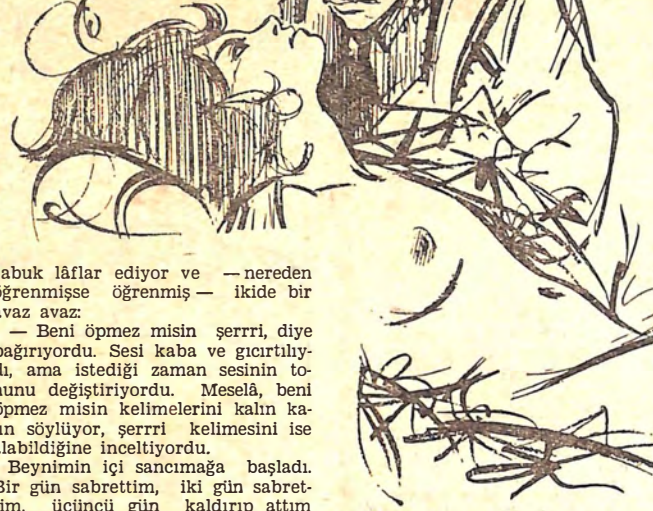
Omuz silktim:
— Ne olacak yani?

— Ne olacağı var mı, yeni bir
can yoldaşı benim için, bir oyalan-
ma.. Senin suratına bakmaktan bı-
kıp usandım gayri..

Papağanı odanın en seçkin yerine
astı.

Terbiyesiz bir hayvandı bu papa-
ğan, üstelik geveze ve ukalâ. Abuk

MEŞE ODUNU

sabuk lâflar ediyor ve — nereden
öğrenmişse öğrenmiş — ikide bir
avaz avaz.

— Beni öpmez misin şerrri, diye
bağırıyordu. Sesi kaba ve gıcırtily-
dı, ama istediği zaman sesinin to-
nunu değiştiriyordu. Meselâ, beni
öpmez misin kelimelerini kalın ka-
lın söylüyor, şerrri kelimesini ise
alabildiğine inceltiyordu.

Beynimin içi sancımaya başladı.
Bir gün sabrettim, iki gün sabret-
tim, üçüncü gün kaldırıp attım
münasebetsiz kuşu.. Akşam Necati
pansiyona döndü, kuşun da, kafesin
de yerinde yeller estiğini görünce
sapsarı kesildi:

— Ne yaptın kuşu?

— Sattım, diye bağurdım, eskiciye
sattım.. Hayatında mutlak bir yeni-
lik yaratmak istiyorsan evlen. An-
laşıyor ki ben burada senin için
fazlayım artık..

Yanıma yaklaştı, yumuşamıştı,
omuzuma vurarak:

— Kızma, dedi, bunu düşünmü-
yor değilim zaten, nasihatını tuta-
cağım.

— İki akşam sonra müjde saydığın
haberi getirdi:

— Evleniyorum.

Şüpheyle baktım suratına, hafif-
ten sarhoş olduğunu sezdim:

— Ciddi mi?

— Görürsün.

İlk defa içime kıskançlık düştü:
İki eski dost arasında kadın girdi
mi bu dostluğa paydos demek ge-
reker. Sevgili çocukluk arkadaşımı
kaybetmek üzere olduğumu anla-
mıştım o anda.

burada ye, sonra pansiyona döner,
yatarsın, diyardu.

Karısı da aynı fikirdeydi. Hatta
daha ileri gidiyor, dâvetleri ısrar
derecesine vardiyyordu.

Gerçekten tek başıma pansiyon
hayatı benim için çok sıkıcı olmağa
başlamıştı, bir aralık evlenmeği
bile düşünmedim değil..

Karlı, fırtınalı bir gece.. Erken-
den pansiyona geldim. Necati'den
bir mesaj: Kapının aralığında içe-
ri atılmış: «Bu akşam saat onbire
kadar hastahane kalmak zorunda-
yım, diye yazıyordu, hava çok kö-
tü, Necle'yı yalnız bırakmak istemi-
yorum. Bize gel, beraber yemek yi-
yelim, sonra ben hastahane dö-
nünceye kadar Necle'ya arkadaşlık
edersin.»

Mesajın altında bir not: Sakın
atlatmağa kalkma ha, kafanı kırı-
rım.

Çaresiz kalktım, gittim. Beni kar-
şılacakları sırada Necle:

— Bu fikri ben verdim Necati'ye,
dedi, fena mı yaptım Sermet bey?

Elimi ona uzatarak:

— Çok nazıksınız, dedim, sizi
sıkmağa çalışacağım.

Avuçlarımda parmaklarının garip
tazyikini duydum: Hayırdır inşal-
lah..

Yemek yedik, sonra Necati çıkıp
gitti.

İlk defa yalnız kalıyordum Nec-
le'yla, çok yeni bir şeydi bu benim
için.. Aldı mı beni bir sıkıntı, çıktı
mü üstüme bir pısrıklık ne yap-
cağımı, ne söyleyeceğimi bilemi-
yordum: İlk önce havadan, sudan
söz açtım, sonunu getiremedim.
Aksiliğe bak ki o da benimle ku-
nuşmuyordu. Ocağın yanında kar-
şılıklı oturuyoruz. Necle ayaklarını
ateşe uzatmış hareketsiz duruyor..
Lâfın gerisini getiremeyince ben de
ona yudum, ben de sustum. Bazan
söyleyecek söz bulamamak, veya
bulmakta zorluk çekmek nedendir?
Nedenini pek bilemem ama bir iş-
kenceden pek farkı yok.

Dışarıda fırtına gümbürdüyor,
rüzgâr camları sarıyıyor, oturdu-
muz oda ilik, ocağa odunlar kor
halinde dökülüyor: Beyazıntrak, kızıl
kollar..

Necle:

Her genç bayanın...
her erkeğin kolonyası

ROGER & GALLET

PARIS

Gençlik ve tazeliğini
muhafaza etmek is-
teyen her genç ba-
yanın çantasına, her
genç erkeğin cebine
koyabileceği kolonya
ROGER & GALLET'dir.

Peraende Fıatı 350 Krş.

Erkekler LAVANT kullanmalı

(İlâncılık: 3462—106)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı ay-
lığı 25 lira. Yabancı memleket-
lere yıllık 100, altı aylık 50 lira.
Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:
Divanyolu Kiodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FİATİ:

Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

Fıatı: 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sını uymayı taahhüt etmiştir.

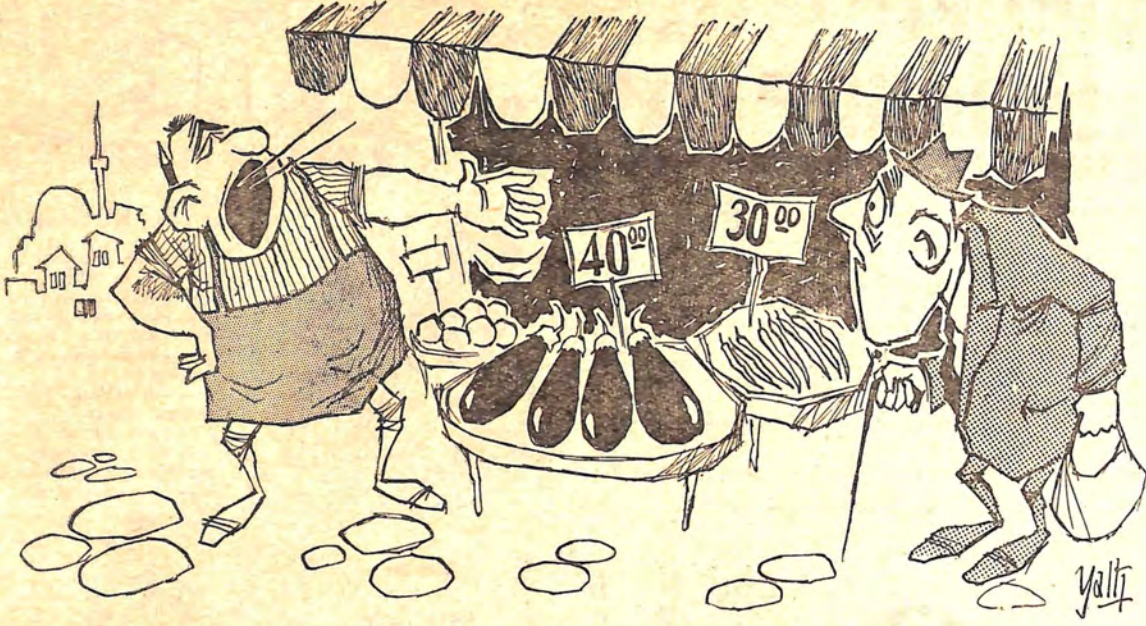

Gençler i. Ergenlikleriniz için
artık duymayın acı,
Huzurunuzda onları yok eder

SAVAŞ ÇİL İLACI.

(İlâncılık: 3353—105)

— Haniya, mücevher bunlar, mücevher!..

— Ocağa biraz odun atsanıza, görüyorsunuz ki sönmek üzere, dedi. Hay Allah razı olsun, bana iş çıkarmıştı. Odun kasasını açtım, iri bir meşe kütüğü aldım, diklemesine korların üstüne oturttum, ocağın ıskarasını kapadım, tekrar yerime döndüm.

Meşe kütüğü biraz sonra alevlendi, alevler yavaş yavaş tüm kütüğü sarmağa başladı, öylesine sardı ki uzaktan yüzümüzü yakmağa başladı..

Neclâ:

— Pek sıcak oldu burası, şu kanapeye geçelim, dedi.

İki kişilik küçük bir kanapeydi gösterdiği: Diz dize sıkışarak oturduk. Neclâ bir bacağına öteki bacağının üstüne attı, birbirine sürten ipek çoraplarının tatlı hisirtisini duydum.. Yarı açık göğsünün tam ortasında derin bir çizgi görünüyordu, saç buklelerinin uçları hafiften yitlime sürünüyordu. Bana biraz daha yaslandı, vücudunun ılık teması ve taze kadın kokusu başımı döndürüyor.. Yarabbi, sen bilirsin..

Kara gözlerinin ihtiraslı, biraz da alaylı bakışıyla yan yan beni süzdü, sonra damdan düşercesine:

— Kuzum Sermet bey, dedi, siz hayatınızda âşık olmadınız mı hiç?

Afalladım ve kekeleydim:

— Ben mi, ne demek, her erkek gibi ben de âşık oldum tabii..

— Canım söyleyecek söz bulamıyorsunuz, işte enteresan bir konu, anlatın bana şunu.

Emir edebin üstünde derler ya, ben de eskiden bir kitapta okuduğum bir macerayı sıpsak kendime malederek anlatmağa başladım.

Beni dikkatle dinler görünüyordu, ama okuduğum maval hiç sarmıyordu onu, yüzünün ifadesinden anlıyordum. İkide bir sözümü keserek:

— Olmadı, hiç güzel değil, buna siz âşk mı diyorsunuz yani, gibilerden tenkidler yürütüyordu.

Birdenbire sesini alçalttı:

— Bir kadın size sizi sevdiğini söylerse ne yaparsınız meselâ?

Bir kez daha afalladım:

— Valla bilmem ki, söyleniş tarzına bağlıdır bu, ne şekilde, söylenirse ona göre durum değişir.

Yavaşça:

— Saçıma, diye mırıldandı, sonra sesini biraz daha alçaltarak:

— Meselâ ben, dedi, ben sizi çılgınca sevdiğimi söylersem ne yaparsınız?

Eh, azız dostum, artık oyun oynamıyorduk. Neclâ'nın kolları boynuma dolanıvermişti. Dudakları dudaklarım üstünde doluyor, vereceğim cevabı sömürmeğe hazırlanıyordu.. Necatî'ye ihanet etmek, bu de-

jenere, güzel mahlûkunun ihtirasına âlet olmak.. Hayır, hayır, böyle şeyleri düşünecek halde değildim artık.. Ben ona, o bana, birbirimizi parçalayıp yoketmek ister gibi bir şiddet ve öfkeyle sarılmıştık. Bu melodram sahnesi birkaç dakika içinde utanç veren perdesiyle üstümüze kapanmış olacaktı.. Ama me-

Pencere modası:

— Pencereleeri açmış, kimi bekliyorsun böyle?..

şe odunu yok mu, hani az önce ocağa diklemesine koyduğum meşşe kütüğü, ıskarayı devirerek — anlaşılan mandalını iyi kapatmamış olacağım — alev alev odanın taaa ortasına düşmez mi.. Birbirine sarılan yumaklar birdenbire nasıl çözüldülerse, Neclâ ile ben delller gibi çözüldük birbirimizden.. Bir tekmede meşe kütüğünü ocağa fırlattım, halının üstüne saçılan kor parçalarını ayağımla basarak söndürdüm. Tam bu sırada kapı açıldı, Necatî içeri girdi:

— Oh, oh görüyorum ki hiç fena vakit geçirmemişsiniz, ama suratınız, üstünüz başınız neye karma karışık öyle?.. Hem bu oda yanık kokuyor.. Yoksa.

Neclâ kocasının boynuna atıldı, yatıştıramamış bir hırsın öfkesiyle ağlar gibi:

— Ah kocacığım, sorma başımıza gelenleri, dedi, iyi ki Sermet bey burada bulundu, ne yapardım ben yalnız başıma..

Ve meşe odununu anlattı.

Ben sonunu beklemeyen bir hırsız gibi kaçtım bu evden, bir daha da semtlerine uğramadım.

Sonra düşündüm, çok düşündüm bunu: Hadi ben de evleneyim, ama ya bir meşe odunu çıkmaz da namusum iki paralık olursa, ne yapardım? Sen söyle ne yapardım?..

Mazhar Önad

o

Havadis

İki arkadaş yolda karşılaşmışlardı. Biri ötekine sordu:

— Yeni bir havadisın var mı?

— Var benim karı olacak aşifte aldatıyor beni...

— Ben sana yeni bir havadisın var mı diye sordum!

İltifat

Balayında, iki genç karı koca arasında:

— Bu gece yıldızlar ne kadar parlak.. Tıpkı...

— Aman bu ne iltifat hayatım, söyle, tıpkı ne?..

— Tıpkı dün geceki gibi!

Milletler Gülüyor

Şarkı

Paris'te bir gece kulübünün sahnesinde bir şantöz şarkı okuyordu. Bu arada dinleyicilerden biri oldukça yüksek sesle şarkı mırıldanmaya başladı. Yandaki masada oturan adam karısına doğru döndü ve:

- Ne ukalalık! dedi.
- Şarkı söyleyen sustu, şöyle bir arkasına döndü:
- Bana mı söylediniz? diye sordu.
- Hayır katiyen! dedi telaşla öteki. Sizi dinlememe mânî olduğu için sahnedekine söyledim!

Beatles modası Demirperdeyi aştı.

Marks'ı yenen adam!

Patates

İkinci Dünya Savaşı bütün hızıyla devam ederken, Afrika'nın boğucu sıcaklarında çarpışan İrlandalı Mac İntosh karısından kötümsür bir mektup alır:

— «Ne yapacağın? diye yazar kadın, kasabada tarlamızı sürdüreceksin, patatesleri ektireceksin bir tek erkek kalmadı!»

Mac İntosh kaleme sarılır:

«Sakın tarlayı sürdürmeğe kalkma! Sana giderken söylemeyi unuttum, Martha oraya silahları gömmüştüm.»

Tabii kutuyo atılan mektup doğru sansür heyetinin eline gider, ve üç gün sonra da bir tabur jandarma arama yapmak için Martha'nın tarlasını hallaç pamuğu gibi atarlar.

Kadın kocasına olan biteni bir mektupla anlatır ve hemen şu cevabı alır:

«Madem ki tarla iyice sürüldü, şimdi patatesleri ekebilirsin!»

Yazısız

Bir sır

Trende, biri sağır, iki kardeş seyahat ediyorlardı. Londra'ya yalçınlar içerden bir subay girdi. Yanlarına oturdu. Aradan biraz geçtikten sonra kulağı iyi duyan, İngiliz subayla arkadaşlık kurdu. Başladılar şundan bundan konuşmağa.

— Nişanlarınızdan anladığıma göre orduda uzun müddet hizmet etmiş olmalısınız!...

— Öyle ya! dedi asker, tam otuz beş senel!...

Sağır olanı ise canı sıkıldığı için sık sık laflarını kesiyordu,

— Ne diyor? Ne diyor? diye...

— Orduya otuzbeş sene hizmet ettiğini söylüyor... diye izah etti kardeşi.

— Nerede vazifeliydiniz?

— Bu müddet zarfında hep Güney Afrika'da, Johannesburg'taydım!...

Sağır gene lafa karıştı:

— Ne anlatıyor?

— Vazifeliyken hep Johannesburg'ta kalmış!

— Madem ki orada bu kadar uzun müddet kaldınız, Madam Throkemorton'u tanır mıydınız sanırım!

— Tabii nasıl tanımam! Size bu arada bir sır da vereyim, iki sene metresimdi!...

Sağır gene laflarını kesti.

— Ne diyorsunuz?

Kardeşi anlattı:

— Annemizi, çok yakından tanıdığını söylüyor!...

Makina

Sekreter Jacqueline, yirmisinden çıtı pıtı dilber bir kızdı. Patronun yanına gireli iki ay olmadan epey samimileşmişlerdi. Bir gece şampanya şişeleri boşalırken göbekli patron iki huçkuruk arasında:

- İlk geldiğin günü hatırlıyor musun cicim?
- Evet canım!
- Sana makinede yazıp yazmadığını bile sormamıştım!
- Ne makinesi o?...

— Kür!.. Sağır!.. Aptal!.. Korkak!.. Miskin!.. Sen hastaneye git, hastaneye!

Favori

Otomobil çiftliğin önünde durdu, inen yabancı kapıdaki kadına sordu:

- Tom Dieskson burada mı?
- Evet, şuradaki ahırda!
- Kendisini orada görebilir miyim?
- Üşenmezseniz tabii!..
- Kolayca tanıyabilir miyim?
- Zannedirim, favorili bir tek o var, ötekilerin hepsi boy-nuzlu!...

Para

Kadın kocasına telefon ediyordu:

- Sevgilim, küçük bir frank yuttu!
- Allahım! Sonra?
- Doktor Durand'a telefon ettim!
- Çok iyi yapmışsın!
- O'na itimadım var!
- Benim de vardır! Parayı muhakkak iade eder!

Kitap

Bir fransız yazarına sormuşlar:

- «İssiz bir adaya çıktığınızı farzedelim, yanınızda hangi kitabın bulunmasını istersiniz?»
- Hemen şu karşılığı vermiş:
- Kayık yapma sanatı!

- Ne kadar zamandır çarpıntı-nız var?..
- Bu hizmetçi geldiğinden beri!..

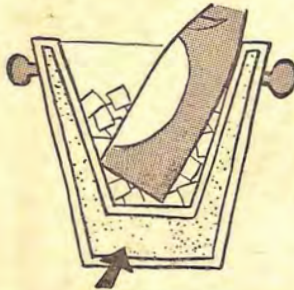
CEYMİS BONT

003½

Çizen

BULEN SEREN

11

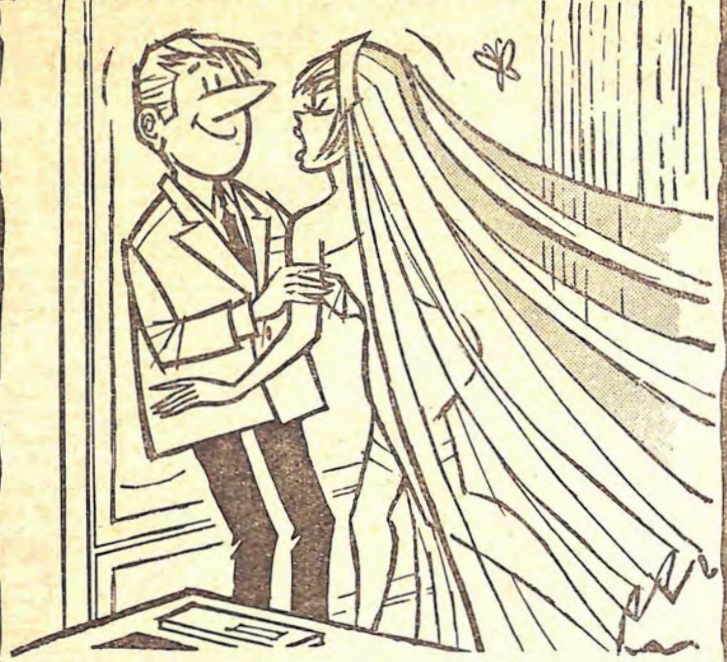
SARABIN BULUNDUĞU KOVA DA DURUMUN VAZİYETİ: ÖZELLİKLE İMÂL EDİLMİŞ OLAN İŞBU KOVANIN DİTBİNDE 003½ DOLUDUR. VE PİYANONUN KİME ÇARPACASI HENÜZ BELİT DEĞİLDİR..

Dünya Karikatürleri

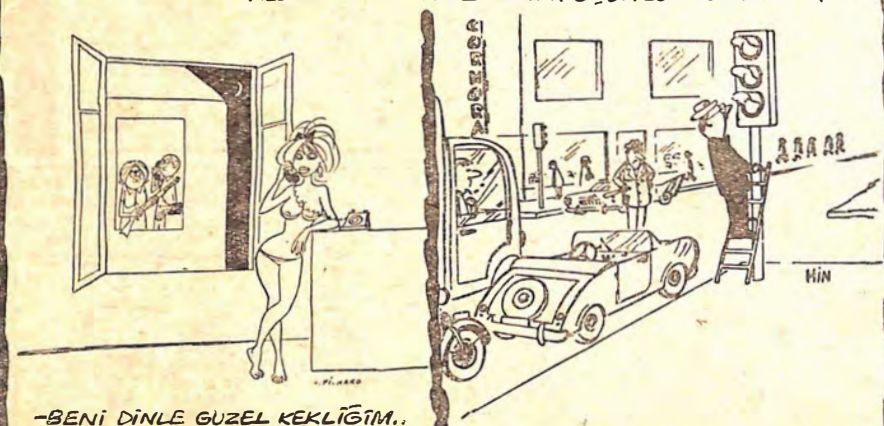
-ETLERİNİ METHETTİĞİN
LOKANTA BURASI MI ?..

-BİR TİRAFTA BULUNACAĞIM ... SEN BENİM ÜÇÜNCÜ KARIMSIN !
-ALDIRMA ... SEN DE BENİM ÜÇÜNCÜ KOCAMSIN !

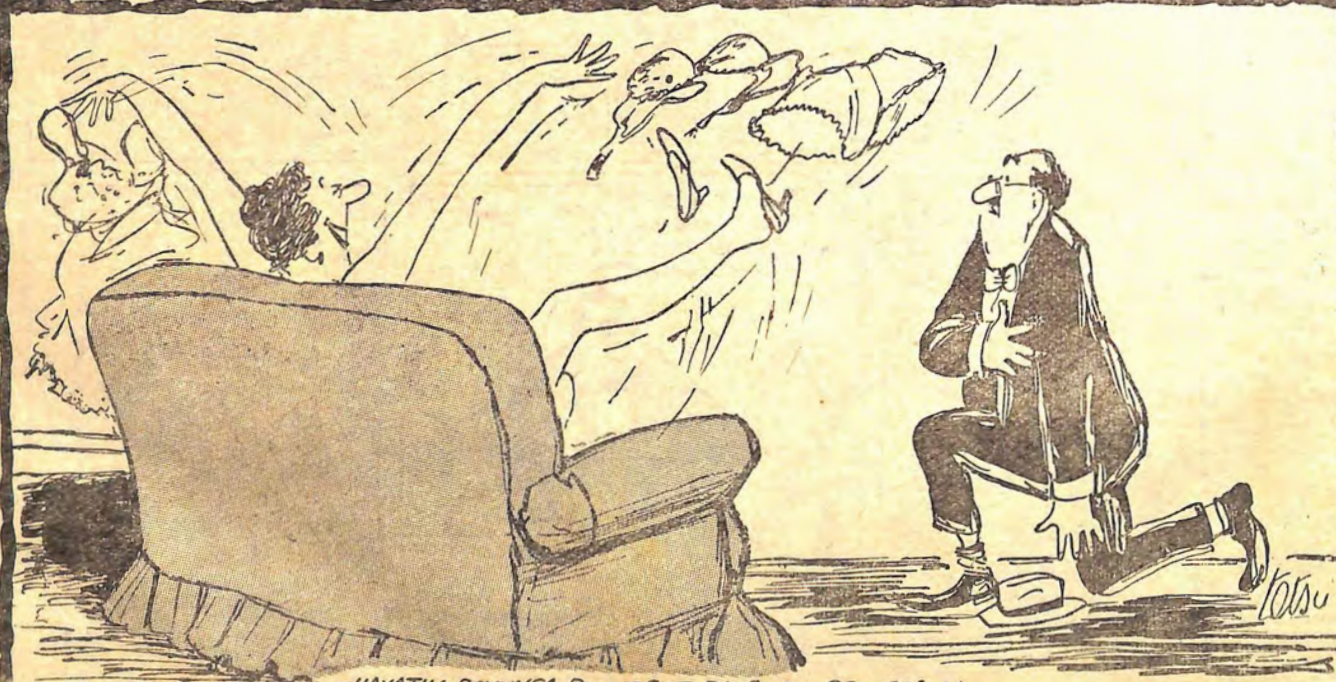

YAZISIZ

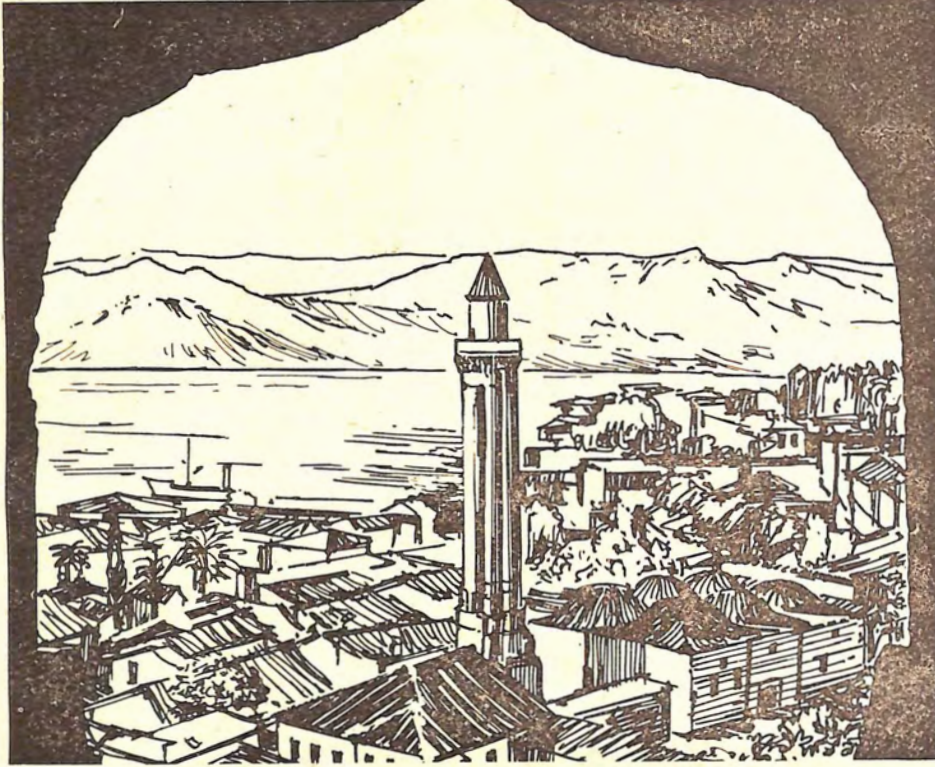

-BENİ DİNLE GÜZEL KEKLİĞİM..
-SUSSS KARIN AVLAYACAK GA-LİBA!..

YAZISIZ

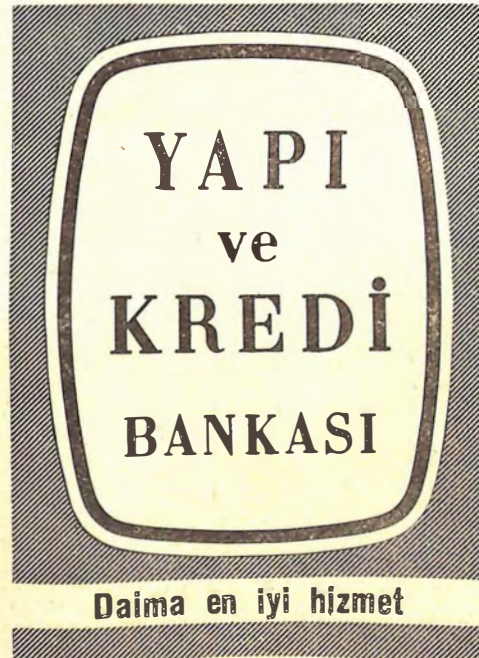
-HAYATIM BOYUNCA BU MESUT DAKİKAYI BEKLEDİM !

ANTALYA'YI ZİYARET EDİNİZ

TARİH
GÜNEŞ
DENİZ

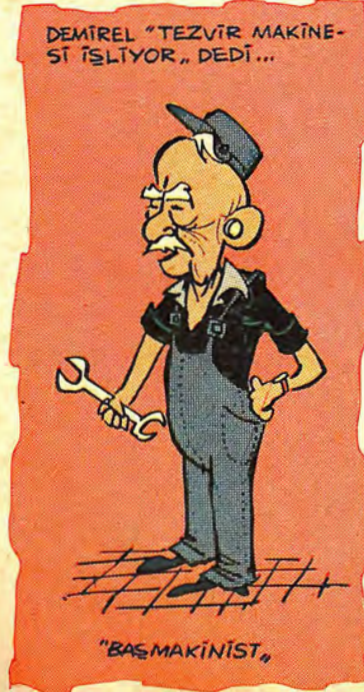
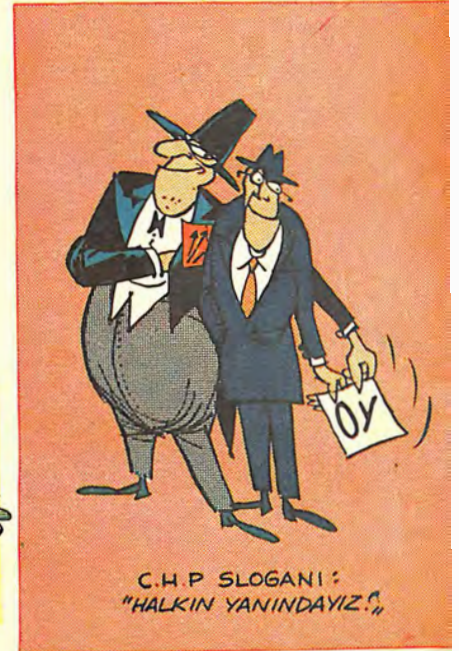
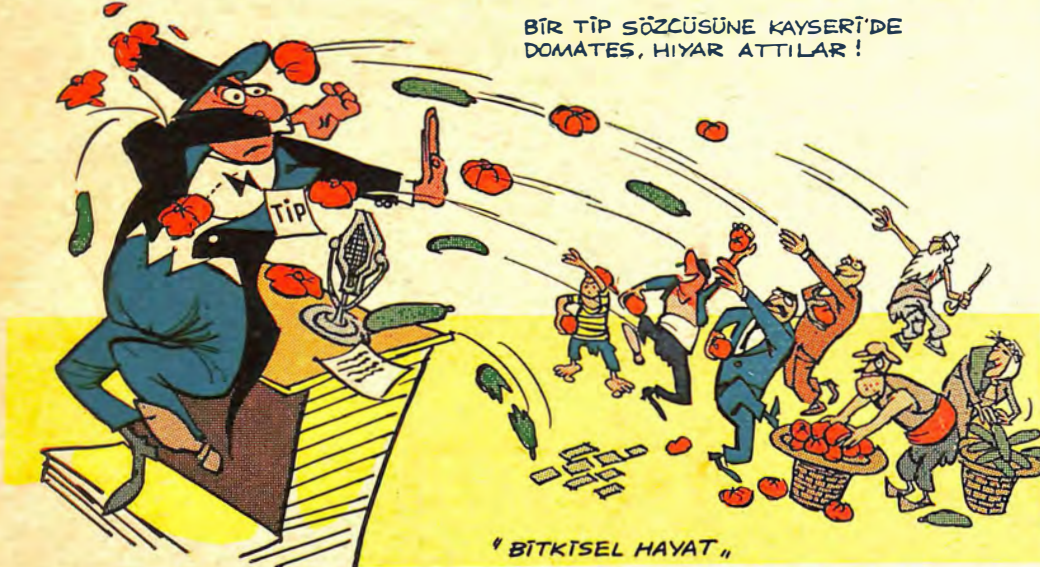
Orada
Yapı ve Kredi
Bankasının
bir şubesini de
bulacaksınız

578

AKI

-VER SU OYUNU DA BİRAZ YÜKÜN HAFİFLESİN !

LAZER ZARLU